

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

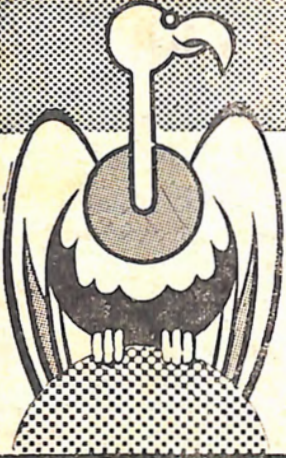

**EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA...
TÜRKİYE İŞ BANKASI
BU SENE 100 APARTMAN DAİRESİ VERİYOR!..**

Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırınız... daima kârlı çıkarsınız

AYRICA ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ:

10 adet 100.000 lira — 200 adet 5.000 lira — 500 adet 1.000 lira ve 45000 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

AKBABA

Bir yangın başladı!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nihar Tülek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 il-

ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 31

1 Mart 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KOL KOL, gittikçe yayılan, gittikçe büyüyen, gittikçe bütün yurdu saran bir yangın başladı. İstanbul'da böyle yangınlar olurdu eskiden. Gece, bekçinin çılgılığıyla pencerelere koşuşurduk: Gök kıpkırmızı... İhtiyarlar, tecrübeli gözlerle karanlığın haritasını okurlardı: Vefa.. Zeyrek.. Sarayhane tarafları!

Rüzgârın uçurduğu bir kıvılcım, Fatih'te başlayan yangını Beyazıt'a, Beyazıt'ta başlayan yangını Aksaray'a götürür, yeni yangınlar tutuştururdu...

Şimdi, kül olan eski ahşap İstanbul bir beton yığındır. Ama, yeni yangın, kıvılcımlarını büyük topluluklardan büyük topluluklara uçurarak, günden güne büyüyor, genişliyor...

İnsanları, gazap cehennemlerinden çıkmış alevden yaratıklara çeviren bu yangın, zengin düşmanlığıdır. Gözlerimizi yumdukça, ateşin üstümüze biraz daha yaklaşacağına, çevremizi biraz daha saracağına, hiç, ama hiç şüphemiz olmasın.

Bunun nedenleri bir değil, iki değil, üç değildir. Biz başlıcaları üstünde duralım. Osmanlı İmparatorluğunda vatandaş üç bölümde toplanırdı: Asker, memur, çiftçi... Büyükle zengin, büyük kalabalığın gözünden uzak, saray çevresinde küçük bir azınlıktı. Onların bile sık sık ayaklanan sokağa, servetlerinin

zekâtını kelleleriyle ödediklerini tarihlerde okuruz.

Bugünkü Türkiye'de dördüncü bir sınıf yetişti: Adına «iş adamı» diyoruz.

İş adamı, tüccardır, sanayicidir. Kazanan ve kazandıran adamdır. Memleketin kalkınmasında, çağdaş uygarlığa kavuşmasında onun gücünü, onun başarısını elbet küçümseyemeyiz.

Ama, memlekette tüten bacalar, dönen çarklar, işleyen sermayeler büyüdükçe, çalışan kollar, dökülen alın terleri ve uyanan insan toplulukları da büyür. Onların gücünü, onların başarısını da küçümseyemeyiz!

Bu demek değildir ki, iş adamının büyük kazancı, eşit haklarla bölüşülür. Bu demek değildir ki, iş adamının bindiği otomobilin yüzlerce eşi, fabrika kapısında işçi sayısınca dizilir. Bu demek değildir ki, çalıştırılan çalışan aynı apartmanın kaloriferli, sıcak sulu dairelerine aynı asansörde gülüşerek, omuz omuza çıkarlar... Ammaaa, yine bu demek değildir ki, sayın iş adamı, karısına, kızına her yıl model değiştiren arabalar sıralarken, işçi, kış yağmurunu kemiklerine kadar emerek iki saatlik yolu yırtık pabuçla teper... Bu demek değildir ki, işveren, şehrin bir ucundaki yıldızlara tırmanmış apartmanına çıkarken, işçi, şehrin

öbür ucundaki toprakaltı kovuğuna iner...

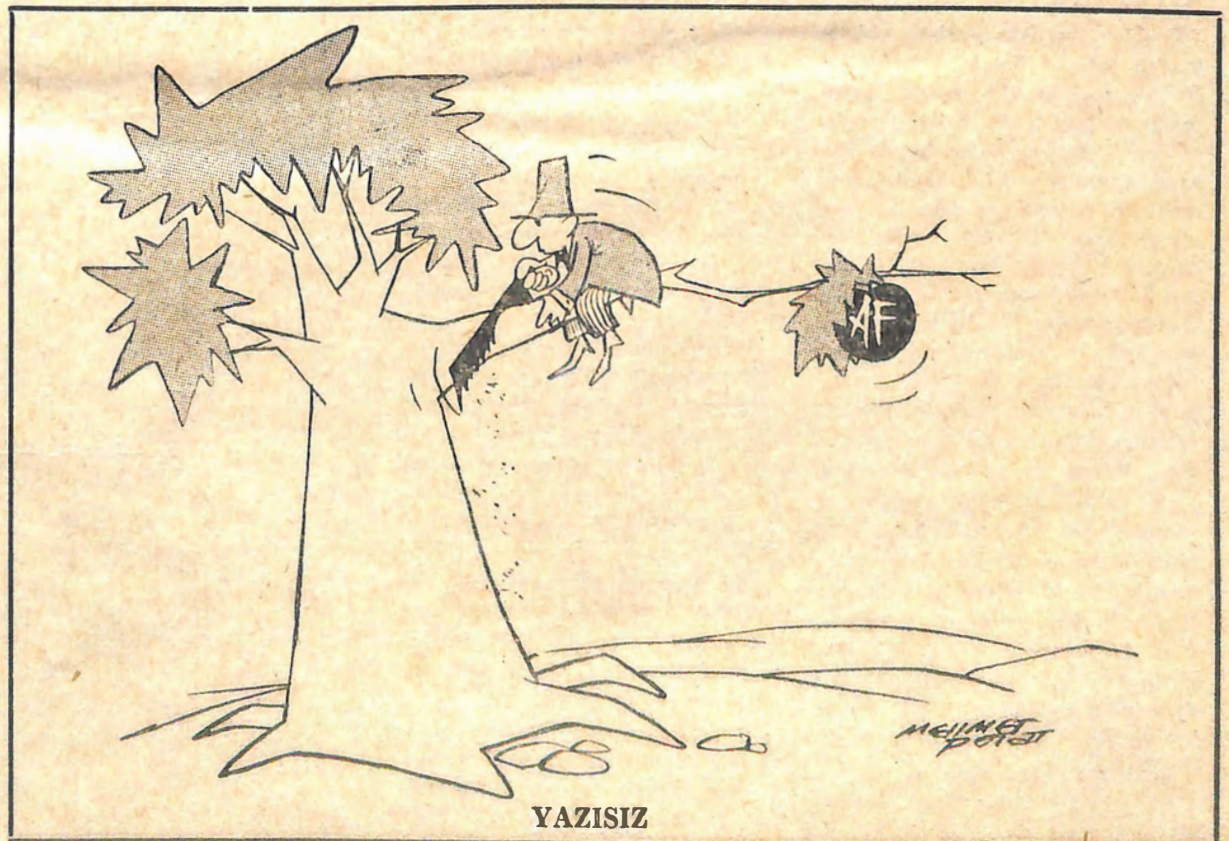
Acı gerçeği korkmadan söylemeliyiz: Onbeş yıllık millî sanayimizin en verimli yapısı İstanbul gecekonduları olmuştur!

Belediyenin yetkili ağız, sıkı bir lodos rüzgârına dayanamayan bu dam altlarında beşyüz bin kişinin yaşadığını söylüyor... Bu beş yüz bin kişi, beşyüz bin susuz, beşyüz bin ışsız, beşyüz bin ocaksız vatanıdır.

Bu insanlardan, daha kaç yıl Hazret-i Eyüp sabrı ve Hazret-i İsa yumuşaklığı bekliyebiliriz?

Batının çalıştırana çalışan arasında da kazanç eşitliği yoktur elbet. Ama yaşama ayrılığı böylesine cennetle cehennem ayrılığı değildir. Almanya'da gördüğüm en az kazançlı bir elektrik işçisinin evi üç odalı, banyolu, kaloriferli bir apartman katıydı. Sönmez ışığı, kesilmez suyu, çocukların oynadığı yeşil sahası ve buzdolabı, çamaşır makinası, televizyonu vardı. O, motosikletine atlayıp iş başına giderken, otomobil tekerlekleri altında çiğnediğini düşünecek kadar pabuçları patlak ve ayakları ıslak kaldırımlarda değildir. Artık o, evinde radyosunu dinler, televizyonunu seyrederken, senin hayal ötesi sıcak salatanını hınçla, hasetle düşünecek

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

YAZISIZ!

kadar dişleri soğuktan birbirine vurmamaktadır!

Eskiden, varlıkla yokluk, bizim hayatımızda da bugünkü kadar kesin bir yarıklı birbirinden ayrılmamıştı. Eski Türk mahallelerinde ki sosyal dayanışmadan bugün çok uzağız. Dünün zengini, kendi çevresinin bütün acılarını duyardı. Ölen bir babanın öksüzü, o mahallenin öz çocuğu olurdu. Orta halli bir mühendis olan benim babamın bile baktığı, yaşıtı bir Ali vardı. Beraber mektebe başlamıştık. Beraber sünnet olmuştuk. Her bayram aynı tarzda beraber giyinirdik. Kunduralarımızı, feslerimizi beraber alırdık... Yoksul bir annenin evlenecek kızını mahalle çeyizlerdi: Penbe gaz boyamalarına bürünmüş bakır takımına, pırnç mangalına kadar... O'nun içindir ki, gözler gizli bir cehennemin kıvılcımlarıyla tutuşmaz, dilsiz bir sevginin pırıltılarıyla ıslanırdı. Dudaklarda, nefretle bilenen dişlerin gıcırtilarını değil, sessiz bir duanın kımıldılarını duyardık...

Unutmayalım ki, onların serveti, torunlarımızın ömür boyu ödeyeceği dış borçlar sömürülerek bir çırpıda kazanılmamıştır. Bıraktıkları

camiler, çeşmeler, imaretlerse hâlâ, hâlâ, hâlâ tek övüncümüz!

Türkün Kurtuluş Savaşından sonra yeni bir dünya doğdu: Milletler, milletleri sömüremiyor artık. Kim demiş ki, eşit haklar içinde yaşayan insanlar insanları sömürecek?

Zengin düşmanlığı sokağı sarmıştır. 6-7 Eylül'e sadece başarısız bir politikacılar tertibi diyemeyiz. Bir kaç saat içinde, iklimini bulunca «gazap üzümleri» salkımlarını döküverdi!

Bugün de aynı hıncın tepkileri büyük caddeleri, büyük meydanları dolduruyor. Her yol tıkanışında özel arabaların yediği yumruklar sayısızdır. Bu yumrukları, yayaların düşünce altı benliklerinde birikmiş öfkelerden başka neye yorabilirsiniz?

Nice karanlık dünyalar, daldıkları uykudan, Mustafa Kemal'in altın meş'alesiyle uyandılar. Biz, daldığımız uykudan bir yangının ışıklarıyla mi uyanacağız?

Bu yangına karşı, namuslu kazanca razı olmak ve insan hakkına saygı göstermekten sağlam sigorta yoktur.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hesap Apaydın!

Gazeteciler büyük bir masanın etrafında toplanmışlardı. Açılan kapıdan güler bir yüz girdi: Meşhuur Apaydın!

Sağ elini havada sallıyarak:

— Eee, dedi, siz mi soracaksınız, ben mi söyleyeceğim?.. Sizin soracağınız, malûm!.. Benim söyleyeceğim de malûm... Malûm ama, biraz da meçhul!

Gazeteciler:

— Öyleyse, dediler, biz sormadan siz söyleyin...

Pala-zede milletvekili bir sandalye çekip oturdu:

— Pekii, ben söyleyiiiim!.. Ama az, ama öz!.. Kelimeleri rakam gibi kullanacağım... Şimdi sizin dilinizin altında şu soru var: Adalet Partisinden çıkarılmama ne diyorum?.. Değil mi?

— Evet.. ne diyorsunuz?

— Cınnet diyorum.. intihar diyorum.. kendi kendini inkâr etmek, kendikendini yoketmek diyorum!.. Ne o?.. Şaştınız mı?.. Hayır, hayır, avukat edebiyatı yapmıyorum! Bu sözler, bir matematikçinin ölçülü, biçili sözleridir!.. İki, iki daha nasıl dört ederse, beş kere beş nasıl yirmibeş ederse öyle!

— Biraz açıklar mısınız üstad?..

Üstad, gülümseyerek ayağa kalktı:

— Elbet açıklarım... Lütfen bana cevap veriniz: Adalet Partisinin iki baş harfi nedir?..

— A P!...

— Pekii, şimdi yine lütfen cevap veriniz: Apaydın'ın iki baş harfi nedir?..

Gazeteciler, hayrete benzer bir sesle tekrarladılar:

— A P!...

Apaydın, küçük, fıkırdak bir kahkaha atarak yerine oturdu, bacaklarını uzattı, kollarını kavuşturdu ve odadaki gazetecileri birer birer süzerek:

— İşte, dedi, görüyorsunuz, bu parti bende şahsiyetini bulmuştur. Onu maddeleştiren benim varlığımdır. Kader birliği isimlerimizden başlıyor... O ne kadar A P ise, ben de o kadar A P yim... Şimdi siz söyleyiniz bana: Üçten üç, yirmiden yirmi, binden bin çıkarsa ne kalır?.. Efendim?.. Ne kalır?.. Sıfır değil mi?.. Koskocaman, bomboş bir sıfır!..

Tekrar yerinden fırladı ve ellerini masaya dayadı:

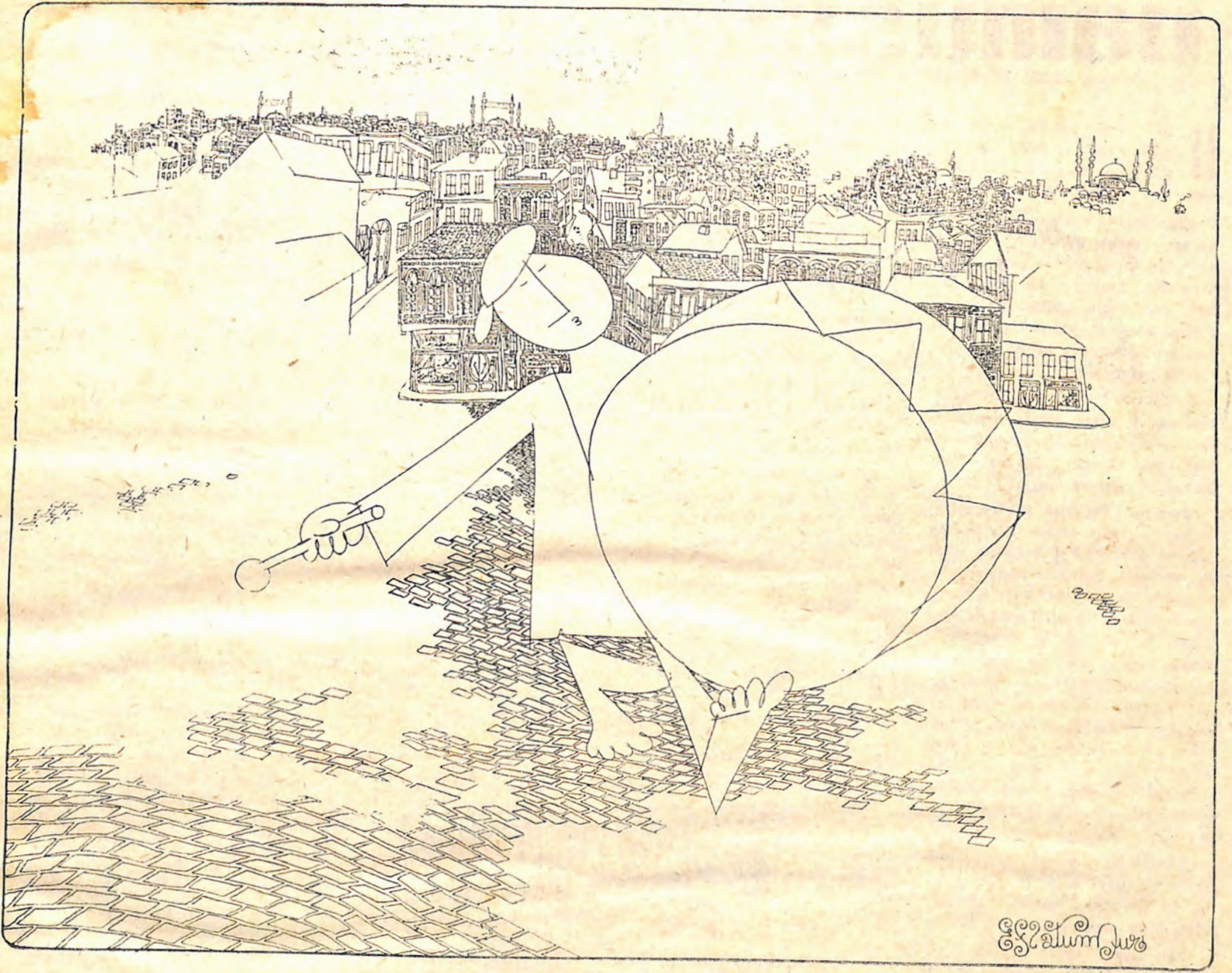
— Hesap meydana, dedi, kararı siz verin artık: A P den A P çıkarsa geriye ne kalır?!

Büyük demagog, gazetecilerin kahkahalarını alkış gibi selâmlıyarak odadan çıktı.

Çimdik

YAZISIZ!

«Bir millet uyanıyor!»

SAN'AT KORUYUCULARI!

Sanatı koruyucular... Ekseriyetle bunlar dul hanımlar. Eşlerini öbür dünyaya selâmetle uğurladıktan sonra, kendilerine bıraktıkları serveti, sanatkârları korumağa hasrederler... Bizden bahsetmiyorum, dışardan... Atina'da böyle bir koruyucu varmış. Dünyanın dört tarafından ressamlar, şairler, romancılar; serseriler akın ederlermiş, kapısı ardına kadar açık evine. Bir kap sıcak yemek (iki değil bir... çünkü insan yemekle değil, fikirle sohbetle doymağa gider böyle yüksek havalı yerlere) onları yarı aç, yarı tok tutmağa hazırmış... İçki, tersine nehirler gibi akarmış... Çünkü, insanları kaynaştırmağa yarar içki, öyle baklava börek gibi ağırlaştırmaz da üstelik!..

Pariste böyle birkaç salon vardır. Muhakkak dünyanın her tarafında vardır ya... Çünkü dünyanın her tarafında paralı ve istidatsız insanlar, parasız ve istidatlı insanlara koruyucu pozunda sürtünerek yaşamağı severler...

Böyle kibar «imarethaneler» i anlayamam... Tâ Katangalardan Atinalara taşınıp, kimin kim olduğu anlaşılmıyan bir salon uğultusunun ortasına düşmek istemem top gibi... Fazla boyalı, fazla tasasız, fazla takma ev sahibelerine toslamak istemem... Belki aralarında çok hoşları bulunur, amma, içimi kımıldatmıyorlar... Bu salon demokrasisi bana uzak... Ben kapısını, beni tercih ettiği için bana açanı tutarım gönülce... Sine-

ma gişesine hücum edercesine, bir kapıdan çullanan kalabalıkta isimsiz «yokluk» olmak gelmez işime...

Şimdi bu bizde de başladı... Meşhurlar hava alanlarımıza ayak basar basmaz, âdeta bu iş için kiralanmış kişiler tarafından kısıpaca alınıyor ve yöneltiyor koruyuculara... Eğer keyiflerine gidiyorsa, direnmek bana düşer... Fakat ve fakat, bizde, «vur» yoktur biliyorsunuz, çünkü «vur» hemen, «öldür» olur... Ünlü veya kabiliyetli, veya ikisini kendinde birleştiren bir yabancıyı ılık bir atmosfere sokmak iyi... Fazlası fazla... Onun ak-sırığına, sağma, soluna, işine, gücüne, gönlüne, politik fikirlerine, karışmağa kadar uzanmamalı... Konukseverlik iyi şey, monopolculuk kötü... Garpteki ev sahibeleri boş olabilirler, saçma olabilirler alabildiğine, amma monopolcu değiller Allah için... Sonra başarı elde edilirse, kendilerine değil, içinde yaşadıkları topluma malederler başarıyı...

Bizde öyle değil... Ufacık bir örnek: Seneler önce Kadınlar Birliği Başkanı davet edilmişti milletlerarası bir teşekkül tarafından... «İsmen davet edildim... İsmen davet edildim» diye onu bile parlak şahsına ve yüksek meziyetlerine maletmek... Galiba doğarken bizlere bir muzip peri değneğini dokundurarak «Yerinde say» demiş... «Yerinde say ömrün boyunca!» Sa-yıyoruz işte!...

Nimet ARZIK

namussuz

HACI İlyas, oğlunu fındık çuvalının arkasında Zeliyha ile yakalamıştı. Kan beynine sıçramıştı Hacı'nın:

«Ulan yezit!» diyordu, «Utanmayı peynir ekmekle mi yedin, namussuz! Açıkta açığa da olur mu bu kepezelik. Hani bi daha kapısından içeri ayak basmıyacaktın şu pavrukanın. Adımını atarsan ayaklarını kırarım dememiş miydin. Haaa? Ne var bu pavrukada?»

Bu fabrikada birbirinden sıska, birbirinden soluk, birbirinden genç tam on sekiz tane kız vardı. Bir de başlarında Hanife abla... Hani kadından sayılırsa eğer...

Sürmeneli İbrahim tükürecek avuçlarına fındık kırma makinesinin kolunu, bilmem kaç beygirlik gücü ile çevirecek, fındıklar çıtır çıtır kırılacaktı. Bu on sekiz kızın işi, kırılan fındıkları kabuklarından ayırmaktı. Bu zor bir iş değildi ya... Günde on dört saat bir mînderin üzerinde oturup kalmaktı işin zor tarafı... Ayağa dineldin mi, beller kırılmasa, kollar sapır sapır dökülmesen fındık ayıklamak da iş miydi sanki...

Hacı İlyas oğlunu çekmiş odasına, verip veriştiyordu:

«Ulan!» diyordu, «Gençliğimizde hep yedik bu naneleri... Amma böyle irezilcesine yemedik. Kapat şu kapıyı da otur şuraya bakalım! Nah şöyle karşıma!»

Hacı İlyas, oğlunu dipten duruşa bir süzdü. Elinden çıkan her işi beğenen bir ustanın çalımını ile:

«Ulan köpek.... Bayağı adama döndün bu günlerde... Hani sakalını, bıyığını da yolmasan, beni bile kandıracağını!»

Çubuğuna bir Bafra sigarası geçirdi. Oğlu kaçırmadı fırsatı. Tabancasına davranır gibi yapıp şakımağına «şak!» diye çaktı. Bir çakışta ateş almıştı. Hani almasın... Tükürür çakmağın yüzüne, açık camdan denize fırlatırdı.

Hacı Efendi;

«Aç kulağını da iyi dinle!» dedi, «Her bi şeyin yolu var, yordamı var. Eşek kovalamanın bile bi usulü var demişler. Bu pavrukada edepsizlik istemem ben... Ne halt edeceksen hep dışarda... Bak ne diyorum... Karda gez, izini belli etme diyorum sana... Bunu hangi baba der. Olgun adamım ben, anladın mı, pavrukadaki kızlardan birine göz mü koydun... Gel bana, dobra dobra, - ulan baba de! Ben falan kıza verdim mercimeği fırına, bu kıza sana hayır yok artık... Kes hesabını da boşuna mînder eskitmesin. Halden anlarım ben... Ağzımı açıp ileri geri lâf etmem. Hem ne demiye lâf edeyim. Sayı ile mi virdiler bana. Tuttuğum gibi kolundan yallah dışarı!

Al, gör hayırını. Amma velâkin pavrukada olmaz bu namussuzluk. Neden mi olmaz? Olmaz işte!»

Dursun birden celâllanmıştı. Gıcık almıştı bu konuşmadan:

«Baba!» dedi, «bu çöplüğün horozu İbrahim mi? Ha? Sürmeneli İbrahim mi bu çöplüğün horozu?»

«Sana ne! Sen İbrahimin adını salâvatla al ağzına!»

«Neden salâvatla alacağımın! Namuslu adam olduğu için mi? Fatmayı neden çıkardın işten, ha? Neden çıkardın?»

«Senin aklın irmez bu işlere.... Toysun daha!»

«Söyle! Neden yol verdin?»

«Bekledim bir iş karıştıracağın yoktu. Çıkardım ben de...»

«Amma... Kız, İbrahime tutkundur!»

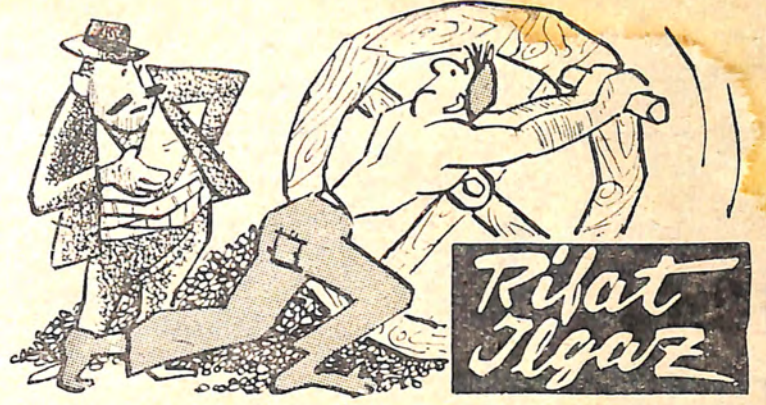
«İbrahim de kıza tutkundur değil mi?.. Aptal!.. Sahipsiz kıza kim olsa baştan çıkarır. Neden Fatmayı baştan çıkaramadın!»

«Sen koğmasaydın o da olurdu...»

Babası:

«Toysun... Çok toysun daha!» dedi..

Bu lâfın altından kalkmak için:

«Hıh, dedi, sanki sen koğdun da iş düzeldi mi? Dün akşam İbrahimi gördüm Ambarlıktaki... Fatmanın evinin oralarda dönüp duruyordu!»

«Deme!»

«Valla!..»

Sözün kendine geçtiğini görünce:

«Böyledir bütün bunlar...» dedi, «donsuz gelir pavrukaya... Kızları don gördü mü, palazlamılar birden...»

Babası lâfı aldı ağzından:

«Başını sokacak yeri yoktu, sandallarda yatıyordu. Altına iki çuval attım. Yat şu pavrukada dedim. Geldiği gün gözleri kararıyordu aklıktan. Virdim eline elli kuruş, git dedim, bir çorba iç de gel! Aç köpek... Kar ı doydu na-

mussuzun! Bırak! Kötü kötü söyletme beni!»

«Baba! Ne üzüyorsun tatlı canım! Tutup kolundan dehlersen, olur biter!»

Hacı İlyas acı acı güldü:

«Peki» dedi, «yarından tezi yok. Yol veriyorum İbrahime... Sen yapışsın makinenin koluna. Tamam mı? Bu çöplüğün horozu da sen ol, tavuğu da!»

«Aman baba!»

«Ne oldu?»

«Yapamam ben! Günde on saat çalışmam!»

«Ulan çalışsan ne halt edeceksin. Nasıl çevireceksin o kolu! Nerde sende öyle... Hadi söyletme beni akşam akşam!»

«Benim çalışmam şart değil ya... Hela sen bi kere yol ver... Bir ayı daha bulunur! Memlekette ayı mı yok!»

«Ayı çok memlekette amma... Ayının terbiyelisini nerede bulacaksın! Nerde İbrahimi gibisi... Yat dersin, yatar... Kalk dersin, kalkar. Bir burnunda halkası eksik!»

Biraz durdu. Oğlu ile fazla yüz göz olduğunu düşünerek saatini çıkardı:

«Şimdi sen bırak İbrahimi de... Topla tasını tarağını bakalım... Bir daha şu pavrukanın kapısından içeri adımını atmıyacaksın! Dışarda ne halt karıştırırsan karıştır, şimdi doğru mahalleye... İp tutmaca! Bir daha önünden bile geçmiyeceksin pavrukanın! Anladın mı?»

Hacı Efendi, oğlu çıktıktan sonra makineden yana doğru yürüdü. Kızlar geniş bir hasırın dört yanını firdolayı çevirmişlerdi. Kırılmış fındıkları çevik parmakları ile kabuklarından ayırıyor, bir seletin içine avuç avuç atıyorlardı. Kabuklar bir dağ gibi yığılmıştı hasırın ortasında. Hanife abla makinenin oluğundan akan kırılmış fındıkları habire hasıra doğru kaydırıyor, kızların işini kolaylaştırıyordu. İbrahim, sağ adımını ileri atmış, iki bileği ile makinenin kolunu sıkıya kavramıştı. Kızlar, geri li pazılarına kaçamak bir göz attıktan sonra işlerine eğiliyorlardı. İkide bir saçlarına sık sık sardıkları yemenilerini düzeltiyorlardı. Bu yemeni biraz da erkek içinde çalışmanın günahından koruyordu onları...

YAZISIZ!

Hacı Efendi İbrahim'in bileğinden yapıştı:

«Yürü!» dedi, «benim odaya!»

Kapı kapanınca hemen başladı:

«Pavrukaya geldiğin günü unutmadın elâlem... Hece?... Sana söyleyordum. Dilini mi yuttun. Unutmadın değil mi?»

«Unutmadım Hacı Efendi!»

«Sandallarda yatıyordun... Don yoktu kıcında, onu da unutmadın değil mi?»

«Unutmadım!»

«Hani bir sabah makinenin kolunu çevirirken gözlerin kararmıştı da aklıktan, dinelip kalmıştın. Al şu elli kuruşu da git, aşçıdan bir çorba iç demiştin sana. İnsan oğlu çiy süt emmiştir, çabuk unutur!»

«Ben unutmadım!»

«Unutmadın da akşam olup ortaklık kararı mı, ne halt etmeye dolanıp durursun Ambarlıkta? Ayağı yanmış it gibi! Söyle bakalım kimlerin peşinde dolanıp duruyorsun?»

«Geçen akşam bi hava alayım dedim de...»

«Geç bunları!»

«Bak Hacı Efendi, doğru, doğru, dosdoğru! Bende ana yok, baba yok... Senden gizlim kapaklım olmaz benim... Askerliği de yaptım!»

«Söyle! Yoksa evleniyor musun o kızla?»

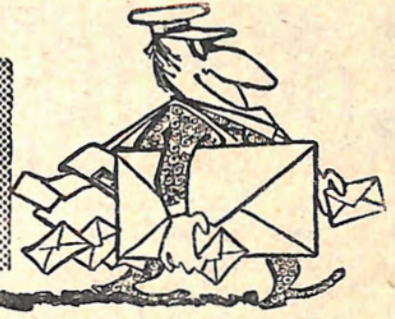
«İzin verirsen!»

«Evleniyorsun ha? Geldiğin günü nasıl unutursun sen! Açıktan gözlerin kararıyordu, karnını kim doyurdu senin! Yatacak yerin yoktu altına çuvalı kim verdi. Seni pavrukaya makinist yaptım. Şu koskoca makineyi teslim ettim sana. Çalış oğlum İbrahim dedim, bu pavruka senin! Sen tutup evleniyorsun.. Söyle bana evlenirsen bu makinenin kolunu günde on saat nasıl çevireceksin? İnsafın yok mu senin?... Vicdanın yok mu senin?... Batıracağım ben! Senin yaptığın evlenmek değil, düpedüz namussuzluk!»

Rifat ILGAZ

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Partizan!

Şu Yön dergisine kızılıyordum. Kızdığım şeydi... Öylesine salmıştı ki «sosyalizm» kelimesini, ağa sosyalist kesildi, koyu sağcı «ben zaten sosyalistim, sosyal adalet» diye tangır nutuklar atmağa başladı... Salon bebekleri bir burun pudralama, iki ruj tazeleme, bir nefes dedi-kodu arasında tiz tiz: «Tabii ki sosyalistiz» demeye başladılar kıvrır kıvrır...

Artık kızmıyorum. Geçti kelimenin modası... Nominalist bir toplumuz. Birşey yok olacaksa, evvelâ kelimedede yok olur; var olacaksa evvelâ kelimedede var olur!...

Şimdi «partizan» kelimesi moda... «O terziyi bu terziye, o göz üstünü çürük gösteren boyaya, bu göz üstünü yumruk yemiş gösteren boyayı tercih ederim!» diyene karşı taraf cevap veriyor: «Partizansınız...» Politikacılar dalaşıyorlar: «Partizan zihniyeti yok etmeli!» Sokak adamı idareye kızıyor: «Partizan idare n'olacak!» Bir kuru partizanlıktır gidiyor...

Partizan, benim bildiğim kadar, bir tarafı tutandır, bir fikri savunandır, taraftar demektir daha basitçesi...

Genç bir Vekil tanırım, kumraldır, zekidir, iyi niyetlidir de üstelik... Nerdeyse nefes almayacak... Aldı mı nefesi... «Himm partizan nefesi» demeye kadar gidiyorlar çünkü... Kendi partisinden birine selâm verdi mi, gülümsüyerek karşı partililerle çullanıyor:

«— Başladı bile partizanca muamele...»

Gazeteler yazıyorlar çarşaf çarşaf:

«— Partizanca hareketi yüzünden.. Falanca yerde huzursuzluk başlamıştır...» Tarafsızlar, tarafsızlıklarını yüksek taşıya taşıya, fetva buyuruyorlar:

«— Eh, o kadar partizanlık olur canım!...»

İnsan insana gülümsemez mi?... Bir dostu kucaklayamaz mı?... Bir yakınlı gidip yemek yiyemez mi, «partizan» diye damgalanmadan?... Bu kadar «sekte» lik olur mu?... N'olur hanımefendiler, gayrete gelin de şu «sekte» lâfını salalım ortaya.. Nasıl olsa iki fikri birden kâseliyecek kafa azdır, onu salalım ki partizan lâfının modası geçsin... SEKTER... SEKTER... İyi hatırlayın!...

Turp gibi!

Emniyet Müdürü, (Ankara Emniyet Müdürü) ambulans kapısının açılmasını bekliyordu ve heyecanlanıyordu biraz da... Ben de olsam heyecanlanırdım... Siz de olsanız... Sedyeler üstünde çıkacak eski bir Cumhurbaşkanıydı... Emniyet Müdürü dikleşerek ambülânın açılan kapısına baktı, gayri ihtiyari yardıma koşmak için bir hareket yaptı ve geri çekildi: «Aaa... dedi içinden, turp gibi, turp!...»

Turp gibi olan, sedyeler üzerinde çıkacak diye beklediği eski Cumhurbaşkanıydı. Hastalığı dolayısıyla nakledilmişti başkente. Yardımsız indi arabadan... Daha da şişmanlamış, daha da sıkışmıştı... Yardımsız geçti hastahanenin kapısından mermeri titretir adımlarla hastahanenin merdivenlerini çıktı, şöret merdivenini tekrar çıkarcasına!...

Emniyet Müdürü baka kaldı ve içinden: «Turp gibi... Allah Allah, turp gibi!...» demeye devam etti.

Ucuzluk

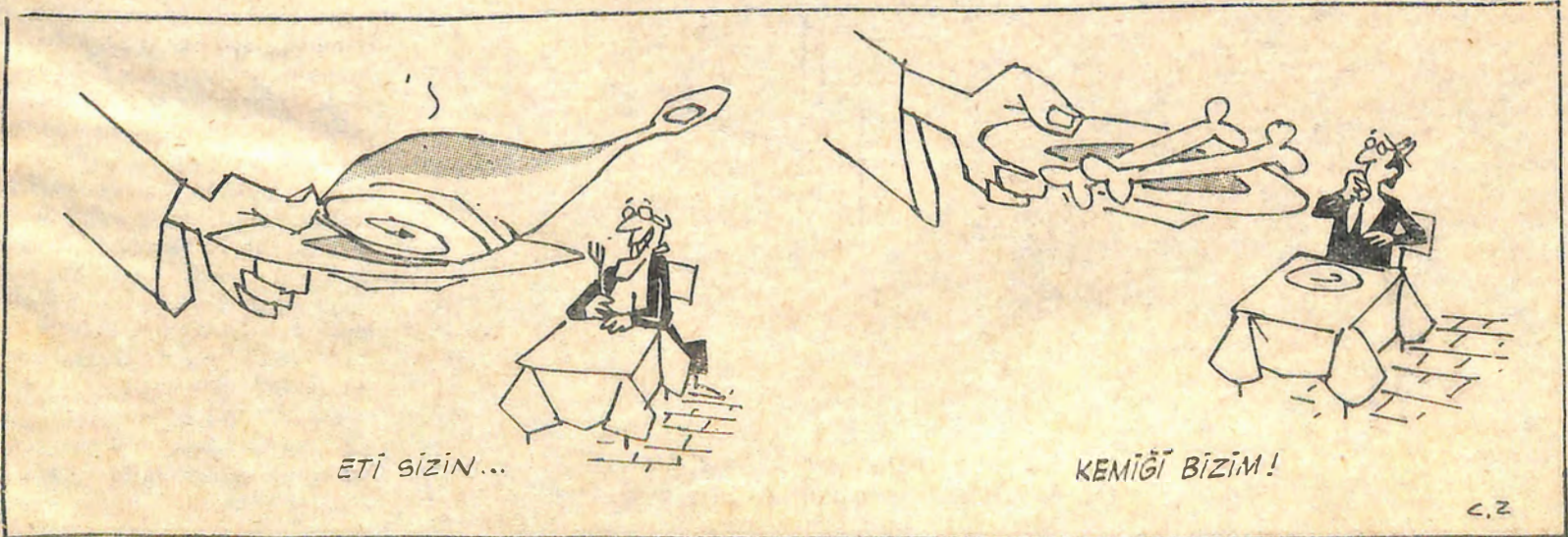
Kırıkkale Öğretmenler Derneği, derdi neyse, gösteri yürüyüşünde arıyordu dermanını geçenlerde. Çok zeki bir idareci, onları şu sözlerle caydırmak istedi, asfaltı tepmekten:

«— Yürüyüş çok ucuzladı, siz de bu ucuzluğa düşmeyin!...»

Ben olsam hiç mâni olmağa kalkmam. Bırakırım daha da ucuzlasın, tâ bedavalaşınca kadar... Çünkü nasıl olsa kendini bilen «bedavadan» geçinmez!...

Sonra yürüyüşü seyrettim ve düşündüm, bu dünyanın her tarafında yapılır, yapılır amma insanın içinde neyi tatmin eder?... Haşmetli bir tarafı yok... Sıcak bir tarafı yok... Yağmurlu bir günde, üşümüş üşümüş, sıklâmen fon üzerine beyaz harflerle çizilmiş ulu orta dövizlerle yürümek?... Sen yalnız işin sığı tarafını alıyorsun demeyin bana... Mânasını al demeyin bana... Her mâna, kötü tatbikatta çok mânasızlaşabilir. Mâna, kötü organize edilmiş gösterilerde çok zavallılaşabilir... Yürüyüşün de iyisini çekiyor insanın içi, her şeyin iyisini çektiği gibi... Bir şey daha dikkatli mi çekti, bu hak savunması için «devrimci» yürüyüş bir «selâmlık» yürüyüşüydü... Kırıkkalede hiçbir hanım öğretmen yok muydu bu yürüyüşe iştirak edecek? Hiçbiri erkek meslektaşlarıyla aynı dâvayı gütmüyor muydu?... Yoksa gene «Siz elinizin hamuruyla erkek işine karışmayın» mı diye tepmişlerdi kendilerini?... Yahut daha pratik tarafından «Bu yağmurlu havada asfalt tepip zatürreye yakalanmağa değmez» öğütü mü verilmişti... Eğer buysa öğüt, iyi gene!...

Avrupa'ya et ihraç edeceğiz. (Gazeteler)

futbolun

KENAN AKINCI

getirdiği

S AĞ omuzum düşük, sol bacağım kısa olduğundan bedence Pissa kulesine çok benzerim. Şaşı gözlerimi, biri dik, biri yatık kulaklarım, değişik yönlerde uzayan burnum ve çenemle de modern resimlere....

İşte bu birkaç özelliğimle - hiç işkilsiz - anlıyanlar için yüksek bir değer taşıyorum.

Fakat gerçek güzelliği gören ve anlıyan o kadar az ki... Bana güzel diyecek zevk sahibini bulmak büyük mesele.

Bu yüzdendir yirmi yaşında niyetlendiğim ve yaşıım otuzu geçtiği halde, hâlâ evlenemedim.

Hadi böyle yüksek zevk sahiplerinin azlığını, bu yüzden bana rasthyamadıklarını, şansına küsmem gerektiğini düşünelim. Ya «armudun iyisini aylar yer» sözüne ne buyurulur?

Sokakta gezinirken gördüğünüz çiftlere bir bakın: Birbirine yakışanlar muhakkak ki, azınlıktadır. Onlar bir yana; diğerlerini gözden geçirin. Söz gelişi, yanınızdan geçen - yaması ustalıklı gizlenmiş - gri pantolonlu, uzun boylu adama bakıyorsanız: Memur olduğu her halinden belli. Yanında şeytan değiştirmesi, kara kuru bir kadın. Boyu adamın kemerine yetişmiyor.

Başka bir çifte bakıyorsunuz: İzbandut gibi bir kadın... Yanında karga kadar bir herif.. Onlar da kolkola girmişler. Bir tanıdığa rastlayıp, bakmak için döndükçe adamcağızın ayakları yerden kesiliyor!.

Hele şu köşedeki pastacıdan çıkan çifte bakın: Şöyle böyle yüz yirmi kiloluk bir adam. Mezar taşı gibi iki ön diştten biri içeri uzamış, biri dışarı. Alt dudak aradan geçiyor. Kafa Göksu testisi, kaşlar

elbise fırçası, bıyıklar harman süpürgesi... Yanında sarışın, ince, çıtı pıtı bir bebek. Hani Lokman Hekimin kendine saklayıp yanlışlıkla verdiklerinden...

Daha fazla sokulmamanızı öğütlerim. Çünkü o şirin sarışının yanındaki acayip yaratığa «şekerim» dediğini duyup, gülmekten yerlere yuvarlanabilirsiniz!

İşte, kafamda bu düşüncelerle yürüyor, onları bir araya getiren elbet bizi de görür, diyorum.

Böyle ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Başımı kaldırıncı şaşırdım. Ayaklarım beni getire getire Stadın önüne getirmiş. Oysa futbol denen şeyin «F» sinden haberim yoktur. Topu getirip gösterecekler, «bu karpuzun içi geçmiş, yapsa yapsa yirmi beş kuruş yapar» diye pazarlığa girişirim.

Öyleyken, gözlerimi açınca karşımda bilete gişesini göreyim! Olur şey değil... Elbet bunda bir keramet var..

Hemen girdim kuyruğa.. Trübünler tıklım tıklım.. Solumda yakışıklıca bir delikanlı, sağımda dazlak kafalı şişman, asık suratlı bir adam var. İkisi de ciklet çiğniyor. Arkama baktım. Piliç gibi bir kız. Ben böyle fazlaca güzel gördüm mü, önce dizlerimin bağı sonra umudum kesilir. Hemen önüme döndüm.

Takımlar sahaya çıkmağa başlamıştı. Solumdakine sordum:

— Kimle kim oynuyor kardeşim?

Önce şaşkın şaşkın, sonra ters ters baktı. Bir şey demeden sahaya çevirdi yüzünü. Kalan cesaretimi toplayıp sağımdakini dürttüm:

— Bey amca, o alaca mintanlılar kim?

O da bir şey demeden tuhaf tuhaf baktı, cikletini çiğneyip alkışlamasına devam etti.

Ben de ciklet çiğner gibi yapıp alkışlamağa giriştim. Nene lâzım dertsiz başımı derde sokmak istemem. Olur ya, ciklet çiğnemeyene ceza falan vardır. Bu ara solumdaki delikanlı bana acımış olacak. Sorumu cevaplandırdı:

— Abi, onlar mintan değil, pijama ceketi. Pantolon kısımları kayıp da, aramağa çıkmışlar.

Fakat yutmadım. Pijama ceketi böyle dar olmaz.

Az geçmeden maç başladı. Kimsenin bana doğru bakmadığını anlayınca, ciklet çiğnemeyi bıraktım.

Hareketli bir oyun vardı. O alaca mintanlı dediklerim topu alıp ötekilerin kalesi önüne gelmişlerdi. Arkamdan bir ses duydum; o pilicin sesi:

— Ye onu! At be!

Kim ne yiyecek acaba diye döndüm. Kız sahadakilere bağırtıyor. Kendisine baktığımı görünce, kırk yıllık alıbmış gibi:

— Nasıldı? dedi. O inek hakem ofsayd demeseydi bomba gibiydi bu gol!

Hayret doğrusu.. Bir görüşte kanı kaynamış bana kızın. Böyle zeki kızlar da var demek..

Bütün sevimliliği takınıp gülümseyerek dediklerini doğruladım:

Bir ara bizim alaca mintanlılar ötekilerin kalesi önünde doluştular. Ne olduysa oldu bütün oradakiler

söz birliği etmiş gibi ayağa fırladılar «Gool!» diye bağırdılar.

Onların fırlayıp bağırmağa başlamasıyla sırtıma bir yumruğun inmesi bir oldu. Yumruğunun hizasında bulunmadığımı bildirmek ve özür dilemek için vurana doğru şiddetle döndüm: Deminki kız! Sevincinden ter ter tepiniyor. Bir yandan da sille tokat yağdırıyor. Okkalı bir yumruk vurmak için kolunu kaldırdı. Sağ omuzumu kezledi. Düşük olduğunu farketmemiş olacak saldırınca ıskla geçti, yumruk dazlağı buldu.. Herif bana doğru öyle bir suratla döndü ki, kız «affedersiniz» demeseydi isim dumanı hani.

Gene oyunu seyre daldık. Az geçmeden kızın tuttuğu takım bir gol daha attı. Golle birlikte ensemeye gaptten bir şaplak, yanaklarıma da iki öpücük kondu.

Ben artık bir gol daha atsinlar diye boyuna Kulhuvallahi okuyorum. Hani kolayını bulsam, hatim indireceğim..

Fakat başka gol atılmadan maç bitti.

Sonunu merak ediyorsunuz işin değil mi? Evlendim onunla! Yirmi kadar maçta önüne oturup, gol sayılarının birkaç misli sille tokat yeyip öpücük aldıktan sonra, evlendim.

Ama, doğrusunu isterseniz hiç te memnun değilim hayatımdan. Karımla sevişebilmek için mutlaka radyoyu açıp maçın başlamasını beklemek kolay mı?..

Kenan AKINCI

※

Ah şu erkekler!

İki kadın, aralarında konuşuyor-du:

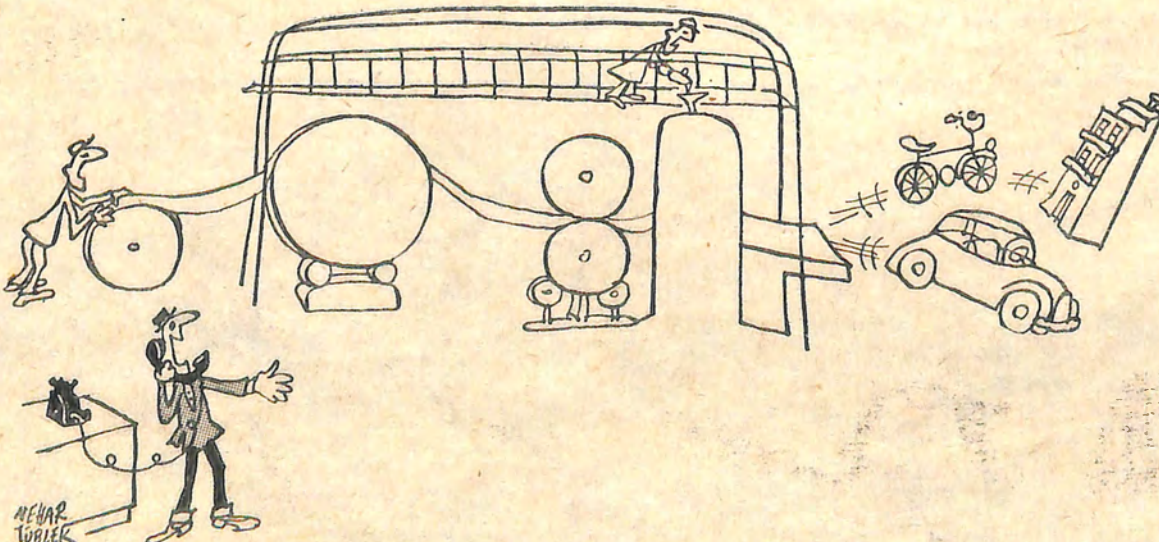
— Ah Neclâcığım, kocam şu son zamanlarda öyle geçimsiz oldu ki... Geçen gün, ansızın öyle yefneğine geliverdi... Beni, ev kıyafetiyle saçlarım dağınık, yüzüm soluk perişan bir vaziyette görünce: «İnsan, bütün gün çalışıp didinen kocasını böyle mi karşılar?» diye, açtı ağzını yumdu gözünü.

Neclâ, arkadaşını teskin ettikten sonra müsaade isteyip evine döndü. Kocasının eve gelmesine daha vakit vardı. Arkadaşının düştüğü hataya, kendi düşmemeliydi... Hemen aynanın karşısına geçip makyajını tazelemeğe, gözlerine kuyruk çekmeğe başladı. Kulaklarının arkasına Christian Dior'un parfümünden sürmeyi de ihmal etmedi. Bu iş bittikten sonra da en güzel, en şık elbisesini giydi. Tam işi bitmişti ki, kapı çaldı... Sevinçle, koşarak kapıyı açtı... Neclâyı, evde bu kadar şık görmeğe alışmamış olan kocası:

«— Ne bu şıklık? Süslenip püslenip nereye gidiyorsun böyle?..» diye homurdanmaya başladı.

Ah şu erkekler!

Bazı gazeteler hediye dağıtıyor... (Gazeteler)

— Şaşılacak şey, Joe!.. Türkler matbaada bir inkılâp yapmışlar... Baskı makinasına bir ta-raftan kâğıt koyuyorsun... Öbür taraftan ev, otomobil, bisiklet çıkıyor!.

FABRİKA kurma derneği

(Fabrika kurma, fabrikayı yaşatma, dumanını bacadan tüttürme derneği) yönetim kurulu üyeleri ve başkanı Ankara'dan dönüyorlardı. Yıllarca çeşitli partilere oy veren, milletvekili çıkaran kasaba halkı, bu çabalarının sonuç vermediğini görünce, bir dernek kurmaya karar vermişlerdi. Dernek kurulmuş, paralar toplanmış, başkanın idaresi altında yönetim kurulu üyeleri fabrikanın kurulmasını gerçekleştirmek için, soluğu başkentte almışlardı.

Dernekte yapılan toplantıda, başkan, Ankara'daki incelemelerini anlatmaya başladı:

— İrezil olduk. Haysiyetimiz gırh paralıh oldu. Gosgoca dennek için beşbin lire ile yola çıkılmaz, didik. Diğnemediniz. Pevlige gurmak için önce baş bamak oynıyacak. Gesele- rin ağzını açıcaz. Melmeket halkı- nın virdiği paralardan gayri benim bilem kendi kesemden 12,5 lire elli gurusum gitti. Nidek, helâl olsun! Varınca ilkin İreisicumhura gide- lim, didik. Bilürsünüz, balık baştan dutulur. Yavuz adam. Hepinize selâ- mı va. Devrim tomofilini yörüttük- ten sona, sıra pevlikelere geldi, de- di. Ordan başbakana vardık:

— Pevlike, didik.
— Önce huzur, didi.
— Hızır gibi yetiştin emme, den- nek adına meruzatımızı sunuyok, di- dik.

— Purogırma dahil edildiseniz, e- yi. Agsi helde sizi ben bile gurtara- mam, didi.

Devlet pilânlama deyiresine seyirt- tik:

— 30 yıl sonaki purograma dehil- siniz, didiler. Pevlikenin bacası 30 metre olacak. Biz 50 diye dayattık. Dündüğü ince ötecek, didiler. Gasaba- mızda çimendifer va. İkişi birbirine garuşur. Emme, nasıl öterse ötsün, ilâkin bi öttü mü etiraftaki melme- ketlerden duyulsun, hasetlerinden çatlasınlar, didik. Gabul ettiler.

Ötelde bi dinenelim, didik. Sena- yı Bakanı bizi aratmış. Angara Pa- lasa bakmışlar, yoğuz. Cihan Palasa telefon açmışlar, yoğuz. Berlin Ho-

teline sormuşlar: Cövap, burda deel- ler. Odacısını goşturtmuş. Adam bi- zi Hergele meydanındaki (Ardehan - Arabgir - Darende - Urumeli) otilin- de buluncaz, güccük dilini yutayaz- dı. Bilürsünüz keebiliyetliyimdir, lö- zümlü yerde parayı su ider akıtı- rım Odacıya üç gızın şefteli yirke- ne tesviri bulunan yüzlüklerden bi- rini toka ittim:

— Sen bizi Avurupa Ötelinde gör- düm, didim. Bizim paytarın odacısı deel ya. En aşşadan golleç mezünü- dür:

— Avrupa Palasının höstisi deyi- resinin gademhanesinden çıkarkene gördüm, diyem, dedi. Sizin ağnı- yacağınız işi idere iddik. Seneyi Ba- kanı ilen pevlikenin kaç penciresi olacağını, işçisinin nirde yatıp gal- hacığını, gurucuların möteşpeppis hi- yetinin löcmenlerinin gaçer deyire- li olacağını müzekere ittik. Çıkarke- ne elini omzuma goydu:

— Biz gece gündüz dimeyiz. Bi de bakarsın gece aklıma düşer pevlike- nin benyo güvetinin kaç santim o- lacığını sizinne görüşmem icap ider. Neriye tilefon idelim, sizi nirede bulalım?.. didi.

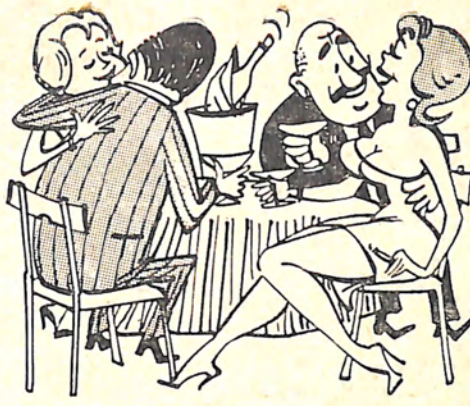
Ecem Gamber'in gayfesinde diye- mem ya.

— Gulübde, didim.

— Gulüb Pötide mi? Gulüb Gı- randda mı? deye sordu. Pötün gu- lübü disem, gosgoce dennek hiyeti Gırvat dururkene aşşaya, pötine inmiş, diicek.

— Gırvatda, didim.

Hemen idere gurulunu topladım. Gısa bi müzekereden sona garara vardık. Masıraftan çekinmicez... Sor- duk, soruşturduk... Gulüb gravat «Höst» sösiyetenin girdiği yermiş. Önceden masa dutmak ilâzımmış. Gündüzden karsunu gördük. Bi ma- sa, gaç gurus, didik. «Elli gâat» didi.

Elliye suladık. Öteberi masırafi tef- terine gayıt geçtik. Akşam olunca giddik. Karsun ikide bi gelip:

— Ne emrediyosunuz, deyo. Irakı deyo. Çölmek kebabi, deyo. Raka saltası, deyo. Az sona yine depe- mize dikiliyo:

— Ne emredirsiniz...

— Mancar, gompır gızartması, bi yarımlik. Af idersiniz, goç yumurta- sı, saksığan beyni... Emme ucuzu- muş. Yiye yiye elli panganot bitmi- yo, karsun tekrar setiresini ilikliyip dikiliyo:

— Emirleriniz... Pantılın gayışi- mizde gevşedecek delik galmadı. Gu- laksızın Münir:

— Burda pevlikeler va. Hep bu yi- diklerimiz o'dan çıkıyo. Yoksama 150 lire ile galhamazdık, diyo.

— Ah... Pevlike... Bizim melme- kete de böylesine bolluk getirecek. Hele bi gurdurabilsek... deyip ga- dehlere el uzatıyor, balıklara, köf- tülere, gızartmalara çatalları batırı- yoz... Etirafımızda baldır bizim ga- sabaya gelen teyatura gızlarına ben- ziye boyalı dudaklı, gısa gollu ga- rılar peydahlandı. Ketip Umar, ya- vaşçana gulağıma fısladı:

— Bunlar da pevlikenin memula- tından mı dirsın?... Bu yaşıma gel- dim. Ağzıma acı su gıtmamıştım. Hele garı gız, benim tefterde gayıtlı deel. İlâkin melmeket menfaati i- çin, pevlikenin hetiriylana fedakar- lık etceez. Bi tanesi gulağıma asılı- yo. Öteki bıyıklarını çekiyo. Berikl göbeğıme dirseğinine vurup: «Ağa, cüzdanın hangi çepte?» diye soruyo. Bizim virdiğimiz ellilik disen hezine olmuş. Karsun önüme seğırtip:

— Gızlara şampanya virelim mi? Dakımları tezeleyim mi? dimekte. Pevlikenin olduğu yerde bed bere- ket va. Tevekkeli millet pevlike, pev- like diye yırtınıyo. Esmer, gaşlı

gözlüsti, meyhane daburesine çıhar gibi dizlerimin üstüne çöküvirdi:

— Gız, didim, sen pevlike gördün mü?

— Üüüü... Beni çıharan pevlike, masırafıma gatanamayıp iflez itti...

Zabaha garşı gulübden galktık. Kasaya uğrıyalım, belkim bizim elli- likten bi gaç gurus gayfe parası bi- lem artmıştır, didik.

— Hisap, 1250 gayme dimesin mi... Pevlikenin bacası başımıza yıkılıyo, sandık.

— Ya bizim ellilik!.. diyecek ol- duk.

O, masa gabatına gapurası imiş. Gaba türkçesi, pevlikenin düdüğü bedeve ötmeyo! Her «Düüüüt» di- yende yüzlerlene panganot yiyecek. Melmeketin müreffehi için, masıref idecez...

Burhan ESEN

#

Tedbir!

Mecliste, Nuri Beşer savunmasını yaparken, birinci sıralar hemen he- men boştu. Milletvekilleri, Bakan- lar, ne olur ne olmaz «yakınında» olmak istemiyorlardı hatibin...

Sevimli Kayserili Bakan Turan Feyzioğlu, birinci, ikinci, onuncu sı- rayı bile kendine «münasip» görme- mişti de, tääââ arkalardaydı, Beşer'e yarım kilometre uzakta...

E, bir tedbir bin musibet önler, ister sessiz olsun, ister patlar!

YAZISIZ!

Taassup !

Parlamıya başlayan yıldızlarımızdan biri fotoğrafını çeken basın fotoğrafçısına sıkı sıkı tenbih eder:

— Aman fotoğrafımı basacağınız sayfaya başka birinin fotoğrafını koymayınız!..

— Neden koymıyalım?

Yıldızın yanında bulunan Atıf Kaptan onun yerine karşılık verir:

— Efendim babası mutaassıp da, yanında tanımadığı kimse-
rin bulunmasını istemez!..

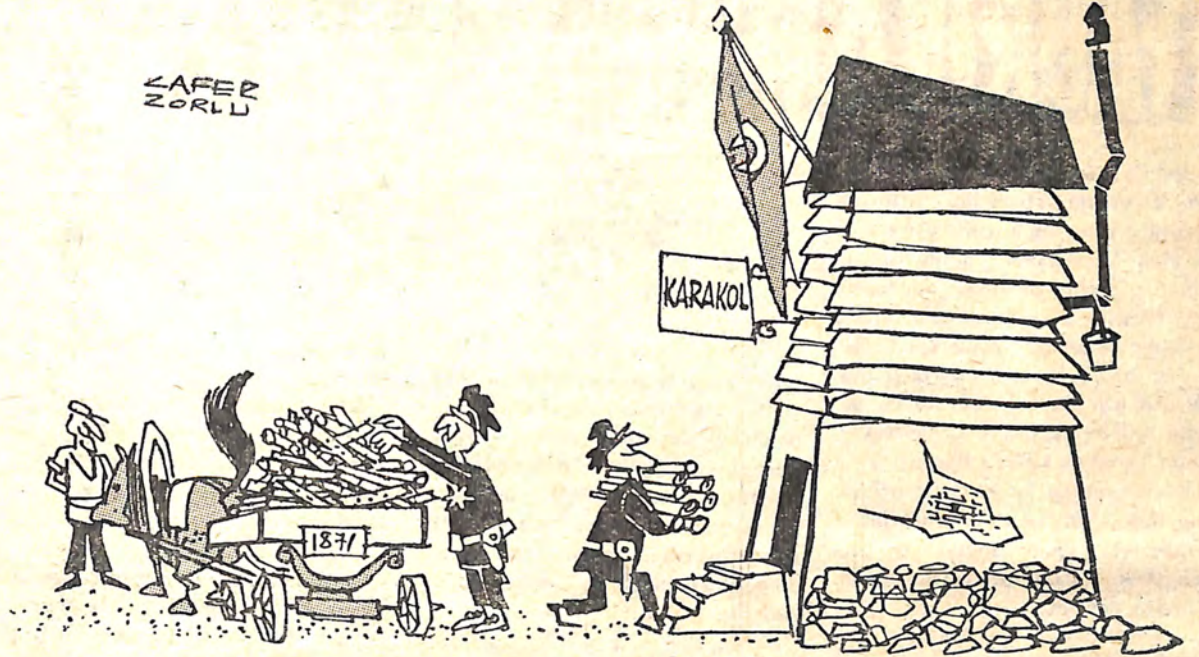
Teşhis!

Ses sanatkarı doktor Alâeddin Yavaş'a eli sıkı bir filmcinin karısı telefon eder:

— Doktor bey, bugünlerde kocamın kulakları çok ağır işitiyor, neden oldu acaba?..

Doktor Yavaş'a hemen cevabını verir:

— Herhalde, kendisinden para istemişsinizdir!..

YAZISIZ

Geçti Bor'un Pazarı

Gece gündüz demeden, pusulara yatardık,
Bıldırcınlar, keklikler, güvercinler tutardık,
Bazan hapı yutturur, bazan hapı yutardık,
Taş gibi lokmaları çiğnemedem yutardık...

Birden, bir hazımsızlık ârız oldu mideye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!..

Yaz görmeden eridi dağların karı, buzu,
Uyuz koyuna döndü sürümüzdeki kuzu.
Hiçbir baytar tedavi edemez o uyuzu!
Soframızda daima bulundururken muzı:

Şimdi fitiz bir çürük muşmulaya, İğde'ye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!..

Şanssızlıkta bizlerin yeryüzünde yok eşi,
Hepyek, dubara attık, atamadık düşeşi!
Çok gözledik, doğmadı bahtımızın güneşi
Ancak Milli Piyango söndürür bu ateşi!

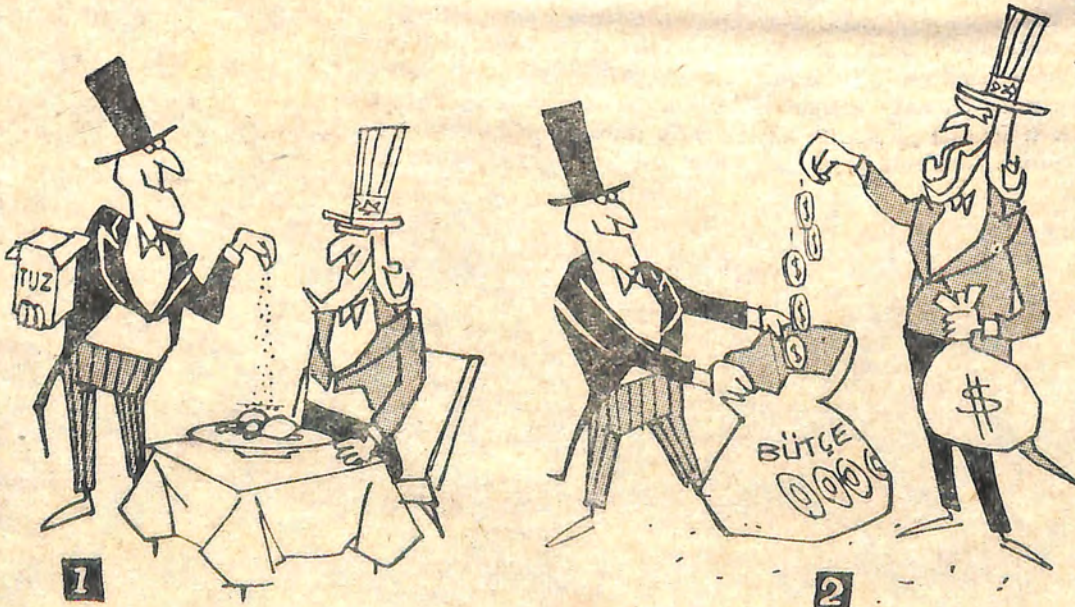
Son umudumuz bağlı kaldı son keşideye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!..

Şebabet kısvesine bürünmek istiyoruz,
Genç kızlara karşı genç görünmek istiyoruz!
Ayakları altında sürünmek istiyoruz!
Bir atımlık barutla övünmek istiyoruz!

Yüzümüze bakan yok artık kartlaştık diye:
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğin Niğde'ye!..

Necdet ATILGAN

Amerikaya tuz ihraç ediyoruz. (Gazeteler)

YAZISIZ

Anlayalım !

Gönül Yazar'la bir gece kulü-
bünde tanışan yeni zenginlerden
biri, dandan düşercesine sordu:
— Size zengin fakat aptal biri-
si evlenme teklif ederse evlenir
mısınız?

Güzel yıldız, muhatabının yü-
züne mânalı mânalı baktı:

— Bu bir anket sorusu mu,
yoksa bir evlenme teklifi mi?..

Dekolte Tuvaletler!

Ayhan Işık, bir ziyafete davet
edilmişti. Hemen hemen sofrada-
daki bütün hanımlar dekolte tu-
valetler giymişlerdi.

Ertesi gün stüdyoda kadın ar-
tistlerden biri sordu:

— Nasıl dün gece gittiğiniz zi-
yafetteki hanımların tuvaletleri
güzel miydi?

Ayhan Işık, şu karşılığı verdi:

— Masanın altına eğilip bak-
maya vakit bulamadım doğrusu..

MEHMET POLAT

İKTİSADİ GİDİŞAT ...

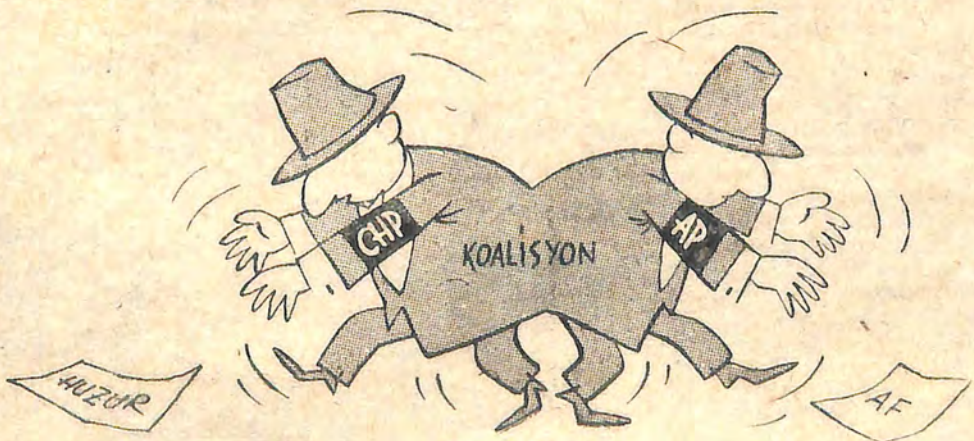
KALKINMA FAALİYETİ...

YAZISIZ

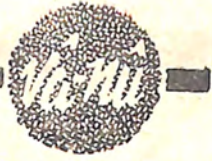

YAZISIZ

YAZISIZ

BİR KADININ ARKADI AVERCENKO'DAN CEVİREN İNCE TARAFI

— I —

Bir mecliste çene çalarken:
— Ben filânca plâj şehrinde dinlenmeğe gidiyorum, dedim.
Bayan Nadya hemen atıldı:
— Yok canım! Ben de bu ayın sonunda aynı yere gitmek niyetindeyim. Sizin yolculuk ne zaman?
— Bir ay sonra... Oh, oh!.. Ne hoş tesadüf! Beraber gideriz. Hem ben şeref duyarım, hem siz yalnız başınıza seyahat etmemiş olursunuz. Kadınların yolculuğa yapayalnız çıkmaları münasip değildir.
Bir müddet sonra dostum avukat Nikola beni bir köşeye çekti:
— Aklını köşeyden sen, çocuk? dedi. Bu kariyi başına niçin musallat ettin?

— Neye canım, fena mı? Bayan Nadya'yı beğenmiyor musun, yoksa? Tanıdığımız kadınlar ortasında bir tane onun gibisini gösterebilir!
— Daha fena ya... Daha fena ya... Güzel bir kadınla seyahat etmek! Allah vermiye, yarabbi! Düşmanima temenni etmem.

— Sebep?
— Artık bugünden sonra rahat huzur yok sana! Angarydasın! Bayan Nadya'nın kulu kölesi, uşağı hizmetçisi, dadısı, lalası, her şeyi sensin. Maazallah, eşya kaybolma mesuliyet sende. Tren kaçsa kabahat senin. Yer bulmak, pencereden rüzgârın esmesini temin etmek, kompartımana sıcak basınca bayanın mantosunu çıkarttırmak, hava biraz soğuyunca mantoyu tekrar giydirmek... Bunlar hep senin vazifen. Sabah oldu mu sabunlu, havluyu, diş macununu, diş fırçasını bavadan çıkaracaksın. Apteshane önlerinde, elinde havlu nöbet bekleyeceksin. İşin yoksa büfeden çay ve yiyecek almak için istasyonları gözle dur. Geceleri tavşan uykusuna yatacak, «Aman içeriye açığözün biri girip de bizim dilbere sarkıntılık etmesin!» diye nöbetçilik edeceksin. Aynı zamanda bir tarafından öbür tarafına dönerken sakın açılıp saçılarak soğuk almasın diye, ikide bir yoklayacaksın. Üstelik bir de sayın yol arkadaşımızın sabaha karşı diş ağrısı tutar mı sana? İşte o zaman işin iş, kaşığın gümüş!... Haydi ilâç peşine! Aspirin, soğuk pansıman, sıcak pansıman! İstasyonunuza varınca hamal tutacak, hen kendi eşyana, hem onunkine mukayyet olacaksın. Otellerde aynı manzara. Lokantalarda kendine yemek seçtikten başka onun yiyeceğini de seçeceksin. Hasılı, anladın ya, azizim, halin berbat.

İçimi çektim. Yüzümde bir aptallık ifadesi belirdi. (Bunu karşımdaki aynada gördüm.)
— E... Ne yapalım? Başa gelmiş, çekilecek. Hem azizim, bu, senin büyüttiğin kadar müthiş iş değil.
— Yaa... Görürüz. Anandan emdiğin süt burnundan gelecek.

— II —

Trenin hareketine yirmi dakika kalmıştı. İstasyona geldim. Bavullarımı birinci sınıf bekleme salonunun kanapesi altına sokuşturdum. Kendim de üçüncü mevki bekleme salonuna giderek avare avare dolaşmaya başladım.

Nadya'nın başı kapıdan uzandı. Beni görür görmez, yıldırım süratiyle yanıma geldi:

— Burada işiniz ne? Bir saatdir, koskoca istasyonda aramadığım yer kalmadı.

— Ooo... Günaydın Nadya.
— Siz şimdi günaydın müayydim bırakın. Trenin kalkmasına bir şey

kalmadı. Alimallah kaçıracağız. Hani biletler?

— Ne biletleri? diye, hayret etmiş göründüm.

— Hoppala! «Ne biletleri» ne demek? Yoksa seyahatten vaz mı geçtiniz?

— Sahi! Trene binmek için önceden bilet almak lâzım, değil mi?

— Ha şunu bileydin! Ne duruyorsunuz? Koşup bilet alsanız...

— İyi ama biletin nerede satıldığı ne malûm?

— Agucuk bebekcik... Çocuk musunuz siz? Bunda bilmeyecek ne var? Hem gişenin nerede olduğunu bilmediğinizi de farzetsek bileti bir hamala aldırma da mı akıl edemiyorsunuz?

— Ya hamal parayı alır da kaçarsa?

— Hamalların kollarında numaraları vardır. Numarasını ezberlersiniz, tamam.

— Ya ezberledikten sonra unutturirsem?

— Unutacağınızdan korkuyorsanız kaydedin.

— Aksiliğe bakın ki kalemim yok.

— Vay! Birinci kampana çaldı. Treni kaçırıyoruz.

— Galiba... Ben de öyle zannediyorum.

Nadya beni elimden yakalıyarak kapının yanına kadar götürdü.

— Burada bekleyin. Bari bileti ben alayım. Hamal bulmağa da vaktimiz kalmadı. Gişeye kendim koşuyorum.

— Peki! Ben burada sizi beklerim. Kadıncağız gişe önlerinde çırpınırken, ben ellerim ceplerimde etrafıma bakınıyorum.

— Haydi haydi! Çabuk trene biletleri aldım.

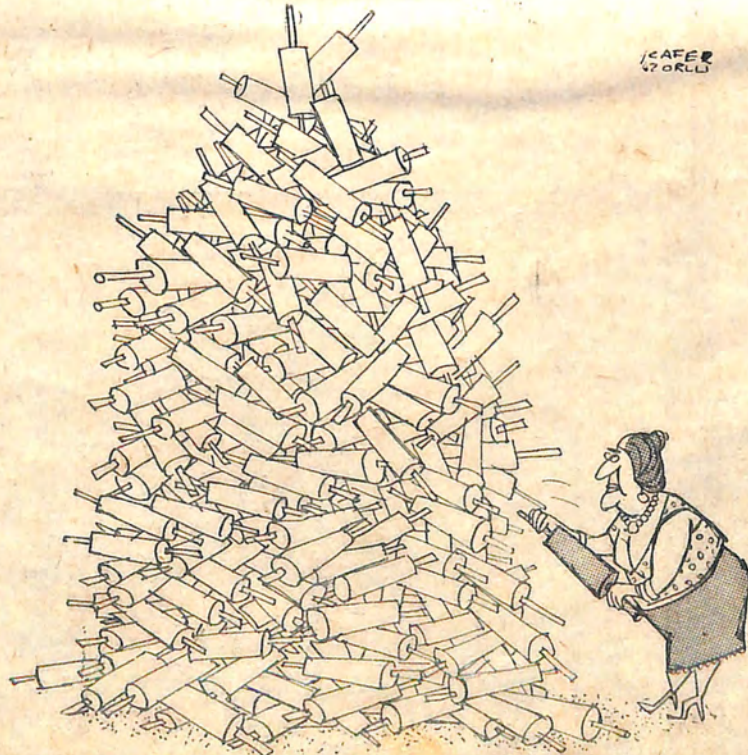
O önde, ben arkada, seğırttik.

— Hani bavullarınız? diye arkasına döndü.

— Birinci mevki bekleme odasında.

— Koşup alsanız...

Kruşçef'in karısı da sulh istedi. (Gazeteler)

— İşte ben de silâhımı bırakıyorum!

— Bavulları aldıktan sonra ne yapayım?

— Şimdi «yangın var!» diye bağıracağım. Trene gelmeğe de mi aklınız ermiyor. Haydi öyleyse, bavullarınızı almağa beraber gidelim.

— Bu bavul çok ağır. Ortalıkta hamal da yok. Ben bunu yalnız başıma taşıyamam. Kolum ağırır.

— Aman yarabbi! Sizin gibi kavalıyı başıma nereden musallat ettim? Eh öyleyse, bir ucundan siz yapışın, öbür tarafından da ben tutayım bari... Beraber götürülim.

Bavulu beraber taşıyarak plâtforma çıktık.

— Vay! Bu ne küçük tren? Buna mı binip seyahate çıkacağız?

— Deli misiniz siz? Bunun neresi tren? Bu, birbirine ekli iki boş vagon. Tren ötede. Baksanıza...

Ayağımızı vagonun basamağına değdirdiğimiz sırada düdüğü öttü ve tren hareket etti.

Nadya, mendiliyle yüzünü kurularak gülmüştü:

— E... Şayet ben olmasaydım trenine binebilecek miydiniz?

— Ne münasebet!

Yarım saat kadar öteberi konuştuk. Birdenbire:

— Karnım acıktı! dedim.

— Trene binmeden önce niçin karnınızı doyurmadınız?

— Unuttum.

— Mademki unuttunuz, o halde, uğrayacağımız istasyonlardan birinde yemek yersiniz. Ne zaman büyük bir istasyona varacağız? Yolcu rehberinize baksanıza...

— Yolcu rehberim yok ki...

— Bende var. Alınız.

Elime rehberi aldım. Evirip çevirmeğe başladım.

— Ne kalın şey bu böyle! Kimbilir içinde kaç tane istasyon ismi yazılıdır. Bu kadar istasyon içinde şimdi uğrayacağımızı nereden bulayım?

— Anlaşıldı anlaşıldı. Verin de ben bakayım öyleyse... (Rehberine bakarak:) Kırk dakika sonra bir istasyona geliyoruz. Sekiz dakika duracağız.

— Sekiz dakikada büfeye gidip gelemem. Sonra tren kaçarsa ne yaparım ben? Hem benim saat dakika hesabına pek aklım ermez.

— Ben sizi götürüp karnınızı doyurayım bari...

Boynumu büküldüm. Yetim, bîkes bir çocuk tavı takındım. Nadya halime acır gibi yüzüme baktı.

— Peki ama, azizim! Siz şehirdeyken hayatınızı nasıl tanzim ediyorsunuz?

— Kim demiş hayatımı tanzim ediyorum diye? İşlerim karmakarışık. Bana kimsecikler bakmıyor. Babam öldü, yetim kaldım. Annem tâ uzaklarda... Yaşamak çok güç. Hele seyahat etmek ondan daha zor. Düdükler, kampanalar, hamallar, biletler... Aman Allah vermiye, yarabbi... Akıl erer iş mi bunlar...

Genç kadın şefkatle yüzüme baktı:

— Eh, eh! Ben yanınızdayken merak etmeyin. Sizi götürür, oradan da sağlam getiririm! Koca bebek!

— III —

Hayatımda bu kadar nefis seyahat yaptığımı hatırlamıyorum. Şımarık bir çocuk haline gelmişim. Benim beceriksizliğim karşısında kendi kudretini hissederek izzet-i nefsi okşanan, pohpohlanan Nadya etrafımda pervane gibi dönüyordu. Karnımı doyuruyor, beni yatağıma yatırıp yorganımı sıkıştırıyor, her işimi bitirdikten sonra:

— Başka ne istersin, söyle bakalım, bebeğim! diyordu.

İstasyonlarda hamalların peşinde koşan, otel aramağa çıkan, pazarlık eden hep oydu.

Kalabalık yerlerde ara sıra arkasına dönerek, bir dadı gülümseyişle:

— Aman, dikkat et! Kaybolma evlâdım! diyordu.

— IV —

Şehre döneceğimiz sırada dostum avukat Nikola'ya, beni istasyonda karşılaması için telgraf çektim.

Trenimiz gara varır varmaz, hemen dışarı fırlayıp dostumun boynuna sarıldım.

Nadya, pencereden haykırdı:

— Hani paltonuz? Soğuk alacaksınız. Hem evinizin telefon numarasını söyleyiniz de size yemek hazırlaması için hizmetçinize haber vereyim. Yoksa aç yatarsınız. Akşam üstü karnınızı kâfi doyurmadım.

Nikola, kulaklarına inanmıyor, acaba kendisiyle alay mı ediyoruz diye yüzümüze bakıyordu.

Yol arkadaşım, önünde bavullarımız yüklü iki hamal, elinde bir takım paketler, vagon kapısından çıktı. Bir eksikim var mı gibisine beni tepeden tırnağa kadar muayene ederek:

— Şapkanızı düzeltiniz. Fiyongası sağa gelmiş, dedi. Hani bastonunuz? Ha... Sahi... Bavulun kenarına sokmuştum. Eldivenlerinizi giyin, bakalım... Yakanızı kaldırın. Ben sizin de eşyanızı kendi evime götürüyorum. Yarın sabah hizmetçi ile yollarım. Şimdilik Allaha ısmarladık. Haydi gidip istirahat edin.

Dostum Nikola hayretinden küçük dilini yutacaktı.

— Bu ne iş?... diye yüzüme baktı.

— Eec... dedim. İnce taraflarını bulup kadınları kullanmasını bilmeli, evlât...

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 13 —

Enişte, Tayfur'un güveylik elbise-lerini bugün gözleriyle görmemiş mi?

Sabahleyin İstanbul'a inmişti. Meğerse kendi işleri için gitmemiş, Tayfur'dan bir haber alabilmek için ortalığı kolaçana çıkmış.

Şani paşa zadenin terzisi (Mir) i, mirikelâm kelimesinden zihnine nakşeylemişmiş. Doğru (Mir) in dükkânını boylamış.

«Kerkük sancağı mutasarrıfıyım, İstanbul'da mezunen bulunuyorum. Bir redingotla bir pardösü diktireceğim!» diyerek kumaşlara bakarken, Şani paşanın ahbabı olduğunu söylemiş, lâfı oğluna getirmiş. Tayfur'un güveylik elbisesiyle üç kat kostümünü göstermemişler mi?

Artık bu kadarı uydurma olamaz.

Hınzırdaki muammanın sebebi anlaşıldı; evleniyor.

Metanetime kendim de şaşıtm. Bu kadar metin olduğumu hiç zannetmezdim. Tayfur'un evlendiğini işiteyim de kendimi kaybetmiyeyim düşü-şü bayılmıyayım... Hayret!...

Erkeklerin zaten hangisinde vefa, vüdan var ki bu mağrur ve şımarık paşa zadede olacak.

Evlenirse evlensin, Allah mübarek etsin; işine kimsenin karıştığı yok. Yalnız bir noktayı merak ediyorum: Acaba kimi alıyor?

Eniştenin çenesi açılmıştı.

«İnanma dostuna, saman doldur postuna... «Kalleşte vefa, ölü evinde safa olmaz»... gibi meseller söylüyor, teselli tarafına gidiyordu:

— O da kolay, kızın kim olduğunu da anlarız. Sen keyfine, zevkine bak «Duvarı nem, insanı gam yıkar.» Gam yiyeceğine bilmem neme macunu ye. O nesep fakiri, zekâ züğürdü, irfan mahrumu heriften örnek alsana. Onun sana yaptığını sen ona yapacaksın... Bundan böyle us-bahası olsun, anladın mı iki gözüm?

Enişte, bir kaç kere öksürdükten sonra «ya hay!» sayhasını çıkarıp gene söze başladı. Onun 60 yıllık eski püskü beyitleri, arapçalı, acemceli felsefeleri malûm ya, hepsini sıralıyor:

**Hüsnü amel himmetle böyledir
Erlik on ise dokuzu hiledir.**

Bu dünya yalan dolan dünyası, desise ve hud'a dünyası, dübara dünyası... Hilekâr mısın, senden rahatı, senden mergubu, senden mahbubu yok; baş tacı oldun gitti. Dürüst müsün, senden rahatsız, senden menfur, senden mezmumu namevcut, kadem türabı olup ezildin vesselâm...

★

Tayfurun aldığı kızı muhakkak öğrenmek lâzım.

Düğüne behemehâl gideceğim; koltuğu mutlaka göreceğim; öyle bir kahkaha da atacağım ki...

Hasip paşanın bohçacı hanım, cemiyetin nerede olacağını öğrenip yarın, öbür gün haber getirmeyi vadetmişti.

Ya düğün evine biletle girilecekse.. Bu moda da yeni çıktı. Sanki bir marifetmiş gibi büyük velimelere biletsiz seyirci sokmuyorlar.

Enişte bey, hem höpür höpür kahvesini içiyor, hem de (orasını bana bırakın!) der gibi başını sallıyor.

Haydi düğün evine girmenin kolayı bulundu. Ya elbise meselesi?.. Tayfur'un cemiyetine, gelişigüzel tuvaletle gidilir mi?

Geçen sonbahar diktirdiğim pembeler, pek giyilemeyecek gibi değil amma, bu düğüne katıyen olmaz. Koltukların altı berbat; eteği yarım kloş, kolları fazla bombe...

Hayır, ne bu pembeler, ne de filizim giyilebilir. Onu da, Sacit paşanın Kozyatağındaki sünnet düğününde görmiyen kalmadı.

Yeni bir tuvalet diktirsem... En aşağı on liranın kapısı.

Odadakilerin hepsi, şakaya hoşuyorlar. Ayşe hanım diyor ki:

— Uzun boylu hatun nerede ise gene damlıyacak. Hasip paşaya ümit verici bir cevap göndersek. (Yarın 4 vapuru ile İstanbul'a iniyoruz, ah-baplardan birinin cemiyetine davetliyiz; ufak tefek alacağız, Haço-pulo çarşısındaki madamın terzihanesine uğrıyacağız!) diye kapısını yapsak. Terzi madamı söylerken göz kırparız; cin gibi hatun da çakacağını çıkar, paşaya müjdeler... Vallahi, dünyalar Hasip paşanın olur. Sevine sevine bizi bekler... Terziye gitmeden evvel, büyük mağazaların birinden esvaplığı kestiririz. Bana kalırsa, kuyumcu Babayanın önünde de yavaşlarım; camekâna bakarak: (Paşacığım, hanıya vadiniz?) deyip bir mücevher de aldırırım... Terzinin dairesine gireriz. Hoppala! Ben deli miyim ayol, sonunu getireceğim, lâkırdımı kesmeyin!.. Terzihaneye çıkarız; tabii, arkamızdan paşa da çıkar... Bir kenara biraz ilişiriz. Selâm sabah derken, gene kum sancımı tuttururum, yıkılıp gözlerimi kapayıveririm. Sen de: (Aman bir doktor yok mu?.. Eczane ne tarafta?..) diye feryada ve çırpınmağa başlarsın. Bir hanım bayılmış diye etraf birbirine girecek, herkes koşuşacak. O kalabalıkta, koca sakallı paşa hiç durur mu? Hafiye, mafiye görmemesi için, bilmem nesine sa-

par taşı, sırta kadem basar..

Agavni, ellerini birbirine vurarak:

— Yaşsa Kanaryacığım!.. Senin kıratta kurnaz kadın görmemişim. Sendeki ayak tırnağına benziyeydim, salt Artin avanağının değil, baronların bile baş tacı olur idim! diyor. Enişte bey de, gene sakal falile meşgul, dudaklarını bir tarafa büzüyor:

— Herife bunak kakavan derken, parayı veren düdüğü çalar deyip balta olursa; şuradan şuraya gitmem diyerek dayatırsa?.. Sözüüm yanlış anlaşılmasın, maksadım set çekmek değil, muhtemel bir şıkkı derhatır ettirmek.

Ebuzarif beyi pohpohlamak...

Bu da Kanaryanın reyidi.

— Ebuzarif bey de aşırı zengin, diyordu. Denizde kum, onda para, Avuç açıklığın, Hasip paşadan fazlası var, eksikliği yokmuş. O da, göbek ata ata koşar, oynıya oynıya kesesini açar.

Enişte, sakal falile beraber mı rıldanıyordu:

— Çamsakızı hacıbaba diye adamın adı üstünde. Herif eteğinize yapıştı mı bir daha bırakır mı? Dünyayı gözü görür mü? Ayılmak, bayılmak değil a, Ayşe hanım tenesir tahtasına yatsa, hacı fışfışın bildiğini işliyeceği şüpheden vares-te.

Bu söz de doğru.

Ülfet beyin yüzüne gülsek...

Ayşe hanım, ağzını bir karış açarak havkırdı:

(Devamı var)

Kaç neslin gençliğini neş'e, merak ve heyecanla sürükleyen iki isim:

**Alfred Müller
Frederik Şüller**
Evet, şiir gibi iki isim!

Hayatları da şiir gibi macera, şiir gibi aşklarla dolu olan bu iki ahab çavuşun romanını çizebilmek için ressam ve karikatüristimiz BÜLENT ŞEREN'in de şiir gibi çizgilerle çalıştığını göreceksiniz...

Bir Çalgıcının Seyahati

Bu yeni çizgi romanımız, sizler haftalarca sevindecek, haftalarca güldürecek, haftalarca zevk ve heyecan içinde yüzdürecek!

Gelecek sayıda başlıyoruz

KOMİSER OSMAN

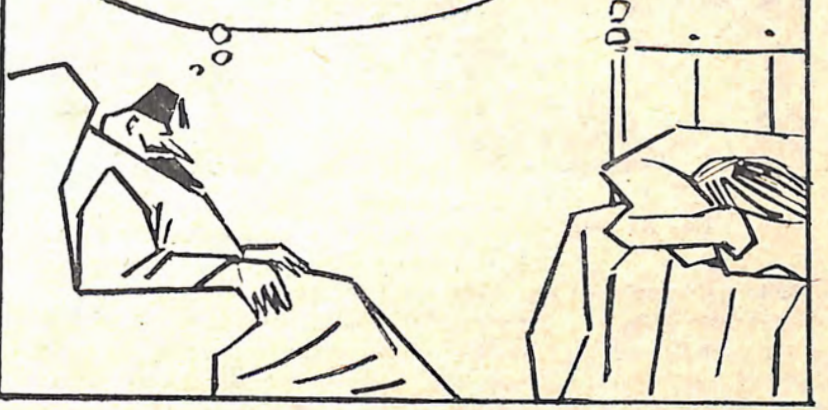
TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECEŚİ ESRARI

(13)

OSMAN BİTKİN TEKRAR
KOLTUĞA ÇÖKER, UYU-
YAN FEHİME HANIMI
TETKİK EDER...

KABAHAAT BENDE OLDU. ÇOK CÜVENİM
KENDİME... BAKALIM BU EVLEN-
MENİN SONU NEREYE VARACAK...

CANI ÇOK SIKILAN VE ÜZÜLEN
KOMİSER OTURDUĞU YERDE
TEKRAR UYKUYA DALAR, KÖTÜ
RÜYALAR GÖRMEĞE BAŞLAR...

SAAT TAM DOKUZ
BULUĞTA FEHİME
HANIM UYANIR.

AAAA! HERİFE BAK.
HALÂ KANAPEDE UYUK-
LUXOR!

NEYSE BEN YİNE
HANIMLIĞIMI BOZ-
MAYAYIM. SABIRLI
OL FEHİME...

FEHİME HANIM
MUTFAĞA İNER,
BİR MÜDDET SON-
RA ELİNDE TEPŞİ
ODAYA DÖNER.
OSMAN UYKULU
GÖZLERİLE ONU
SÜZMEKTEDİR...

BUYRUN KAHVENİZ!
İÇİNCE AKLINIZ BAŞI-
NIZA GELİR HERHALDE.

MASAYA BIRA-
KIN, SONRA
İÇERİM.

KAHVEYİ MASAYA
BIRAKAN FEHİME
HANIM ELLERİNİ
BELİNE DAYAR,
OSMANA SERT
VE SABİT BİR NA-
ZARLA BAKAR.

ALLAH ALLAH... DÜN
GECE PEK MAHÇUP
BİR HALİ VARDI!.

EFENDİ, BANA BAK-
SANA SEN!

DEVAM VAR

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Bülent Seren'e ait bir fıkra var. Onu anlatayım da bari, resmimi güzel çizsin.

Tarık Dursun KAKINÇ

Ne yazılabilir mi?

On parmağında on marifeti bulunan dostlarımızdan biri, ismi lâzım değil, bir gün Bülent'e yakınıyormuş. Yakınıyacak gibi de deşilmiş hani oğlanın hali, berbatmış...

— Filim işleriyle uğraşıyorum, aldığım avanslara karşılık evime haciz koydular -diyormuş- cebimde yol parası bile bırakmadılar. Babıâliye gelebilmek için, bir saat bir çeyrek yayan yürüyorum. Çalıştığım gazetenin patronu zam istedim diye kızmış, işime dün son verdiler. Bir dergiye hikâye göndermiştim, tam basılırken dergiye savcılık emriyle toplatmışlar. Herkes ufak tefek borçlu olduğum için, kimseden kırk para almak ümidim yok. Karı evde hasta, iki gündür açlığımız yetmiyormuş gibi, bir de ilaç, doktor parası çıktı başıma... Bu durumda ne yapacağımı şaşırdım birader... Kafam durdu. Bir de karşıma geçmişler, çalışmıyorsun, yazmıyorsun diyorlar. Bu halimde ilham gelecek te yazı yazacağım. Tek kelime düşünemiyorum vallahi. Sen söyle kardeşim, yazılır mı, yazılabilir mi?..

Bülent:

— Yazılabilir, yazılabilir... demiş!

Öteki, gözleri yuvalarından fırlayarak, saldırmış yakasına:

— Yazılabilir ha! Ne yazayım, çabuk söyle!..

Bülent yine fütursuz:

— Vasiyetnamenî, demiş..

Şampiyon!

On senedir ikincilikten yukarı çıkmayan atlet Ahmedin karısı, kocasının spor yapmasını katien istemezdi.

Ahmet, son derece kılıbık olmasına rağmen, bir gün yine stada koştu. Dayanamadı, Gül Kupası atletizm yarışmalarına katıldı. 5.000 metre koşuyordu. Tabii, bermutad en arkada...

Birinci, ikinci ve diğer turlar böylece devam ediyordu. Yarışın bitmesine 400 metre kala, vaziyet yine aynıydı. Fakat bir mucize oldu:

Herkesin sesi, nefesi kesildiği bir anda, kalabalık tribünlerden bir ses yükseldi; «Ahmeeeeet.... Karın geliyor... Karının...» Ahmet finişe kalktı; sondan ikinciyi, bir diğeri ni ve nihayet bütün atletleri bir rüzgâr hızıyla geçip ipi de sürtükleyip, çıkış kapısına doğru koşup gitti;

Stadyum âdeta inliyordu: «Yaşa şampiyon....»

Çakalı yüze, deveyi düze!..

İki yalancı konuşuyorlarmış. Bunlardan biri:

— Geçen gece falan köye gidiyordum, bir şimşek çaktı. Yol kenarında tam bin tane çakal saydım, demiş.

Ötekisi de durur mu?.. Biçimine getirerek şu yalanı yumurtlamış:

— Dün minareye çıkmıştım, minarenin şerefesinde ne olsa beğenirsin?.. Şerefede dorumlanmış bir deve yok mu!..

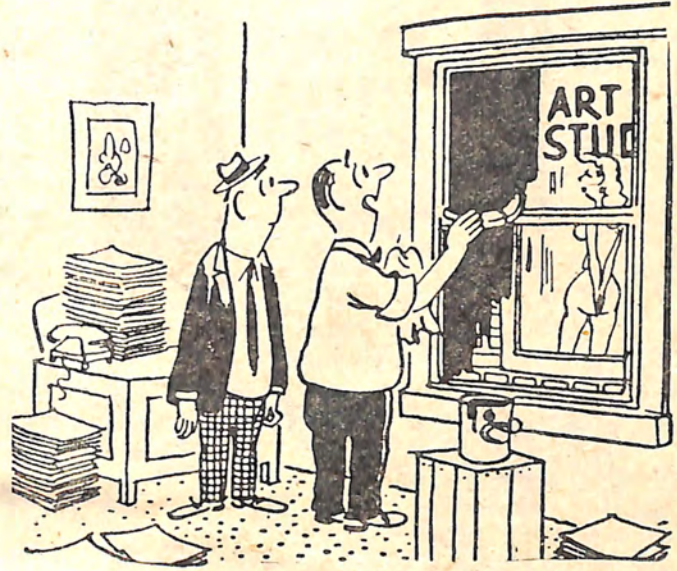
Birinci yalancı arkadaşının bu yalanına kızmış:

— Yahu, minarede deve durumlar mı? Sen bu deveyi düze indir bakayım, deyince öteki hemen:

— Be birader sen çakalı yüze indir de, ben de deveyi düze indireyim, demiş.

Sabahattin DİNÇER

Milletler Gülüyor

— Başka çare yok, iki haftadır iş yapamıyoruz!

Fiati!

Gelgeç müşterilerden biri, mücevherci dükkânına girdi ve vitrindeki küpeleri işaret ederek:

— Affedersiniz dedi; şu köşedeki, zümrük ve yakutların fiyatını öğrenebilir miyim?

Mücevherci:

— Bin ikiyüz frank Mösyö! dedi.

Müşteri bir ıslık çaldı ve diğer bir mücevheri işaret ederek:

— Peki, ya bu iğne, diye tekrar sordu; hani şu ay şeklinde ve elmaslı olanı?..

Mücevherci bu meraklı müşteriyi baştan ayağa süzerek:

— O iğne için mösyö, diye cevap verdi; ıslığınızı iki defa tekrarlamalısınız!

Okulda

Öğretmen talebelere, hayvanlara fazla sokulmanın pek doğru olmadığını anlatıyordu. Bu sırada kendisine sual filân sorulmuş olan küçük Toto atıldı:

— Evet matmazel, hakkınız var, hayvanları çok sevmek çok zararlıdır.

Öğretmen biraz alayla:

— Benimle aynı fikirde olmana sevindim Toto, dedi; fakat bu kadar hararetle bu konuyu müdafaa etmenin sebebi nedir?

— Söyliyeim matmazel, dedi Toto; büyük annemin küçük bir köpeği vardı, ve hayvancağızı hiç kucağından indirmez, durmadan severdi, sonra ne oldu biliyor musunuz? Zavallı köpekçik öldü!..

Kocaman lâflar

Bir konferans; tek başlarına bir şey yapamıyan, fakat bir araya geldikleri zaman yapılacak hiç bir şey olmadığına karar verebilen kimselerin teşkil ettiği bir gruptur.

★

Kötümser, «ya iyimser haklı ise» diye korkan kimse dir.

★

Tarihin en kötü tarafı, her tekrür edişinde fiatların biraz daha yükselmesidir.

★

Nezaketsiz, insana otopiisteki yerinden başka bir şey, kaybettirmez!.

★

Radio veya televizyonu kapattığımız zaman diğmenin çıkardığı ses programların yapıldığı stüdyolardan duyulmadıkça bu âletler mükemmel hâle gelemes.

★

Aşk mehtaba benzer; büyümesi bitince küçülmeğe başlar.

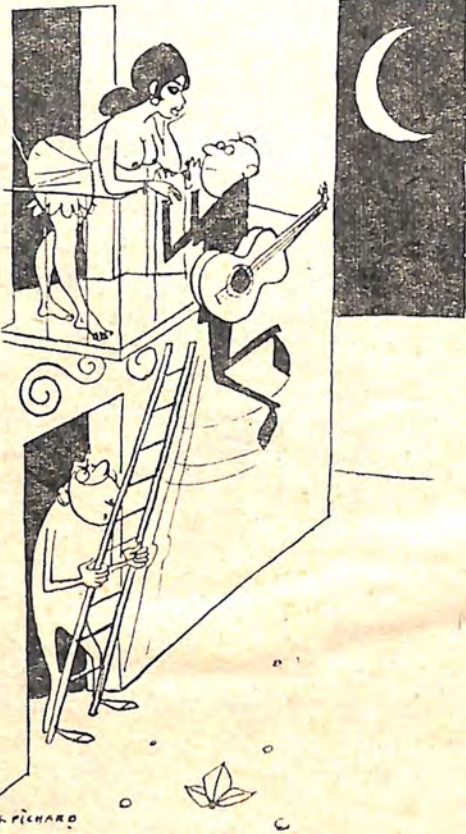
★

Kolejin telefonu üzerinde şöyle bir ilân asılı idi: «Lütfen üç kızdan fazlasına telefon etmeyin.»

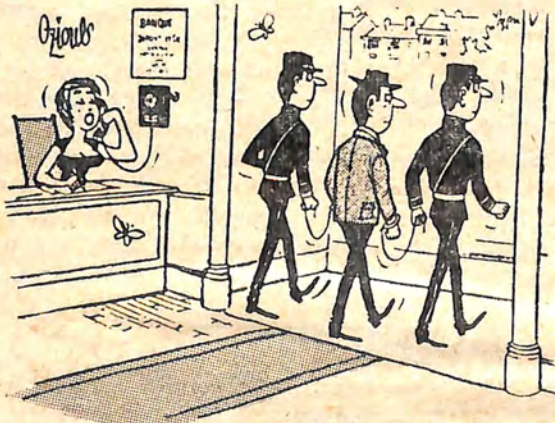
★

Vicdan, diğer bütün işler iyi gittiği zaman sizi rahatsız eden sestir.

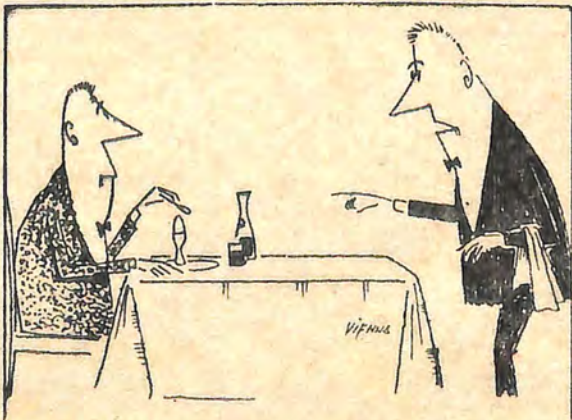
YAZISIZ

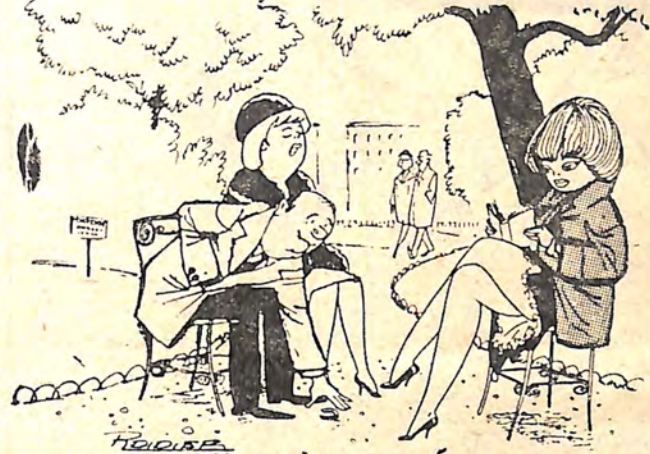
-KORKMA GİTTİ... BU GECE CANI
BİRAZ EĞLENMEK İSTİYORMUŞ...

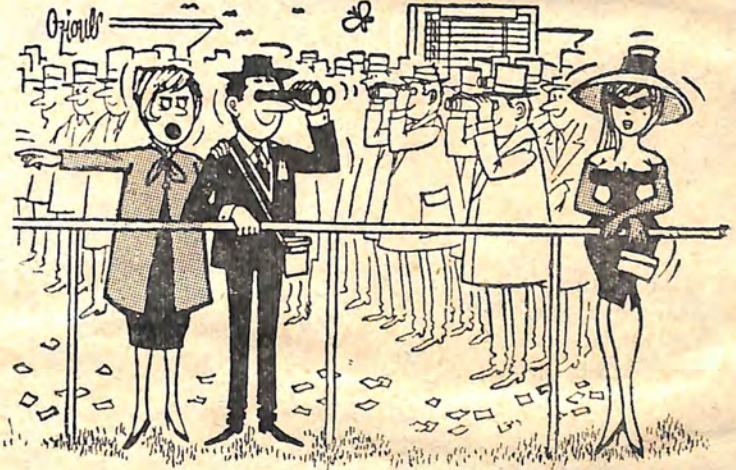
-DİREKTÖR MÜ? GİTTİ... İKİ
SENE SONRA GELECEK !

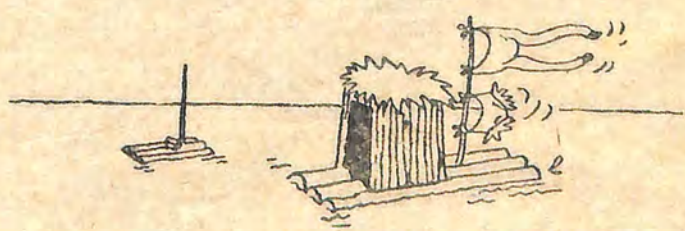
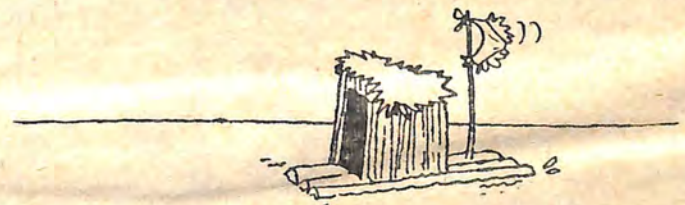
-AMAN YUMURTAYI ÇABUK YİYİN,
TAVUK ARAMAYA ÇIKTI...

-NE OLUYORSUN POOL ? BOYUNA
DİSLERİN YERE DÜŞÜYÖR !

-HEEY...ATLAR BU TARAFTA KOŞUYOR !

YAZISIZ

HERKESİN BİR
ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı:
Şeytan'da!

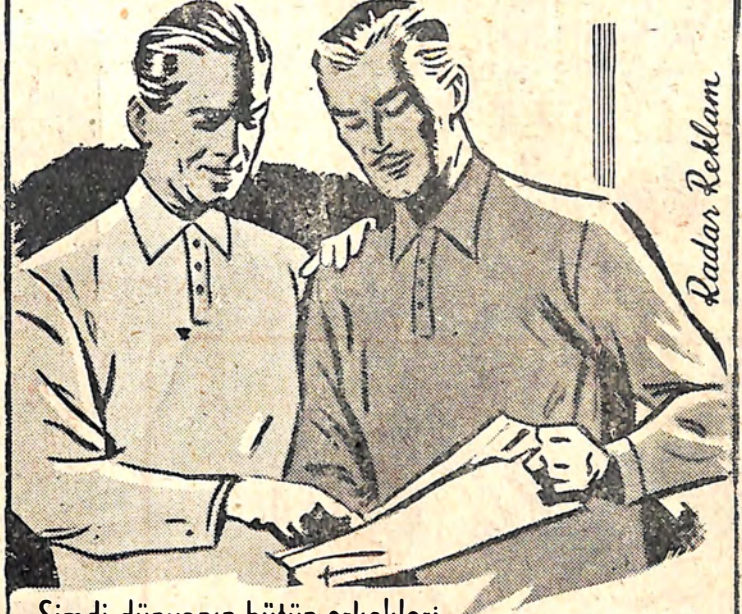
Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı:
Şeytan'da!

Şeytan, gençlerin neşesini,
ihtiyarların gençliğini
arttıracaktır!

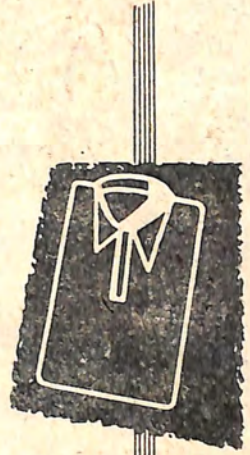
AK. 35

Modern erkek
yalnız kravatlı olanı değildir!

Radar Reklam

Şimdi dünyanın bütün erkekleri
çok rahat olan ve kravatsız giyi-
len TRIKO Gömlekleri tercih
etmektedir. KAZOVA TRIKO
gömlekleri düz, ekose modelle-
riyle buruşmaz jarse kumaşlar-
dan mamul her bedene uygun
olarak bütün erkeklerimizin
emrindedir.

MODERN, ZARIF

Kazova

Triko erkek gömlekleri

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından ve Büyük
Tuhafiyecilerden ısrarla Arayınız.

ilancılık - 2079 - 36

*Hiç bir yerde neşredilmemiş
Yepyeni Şiirler:*

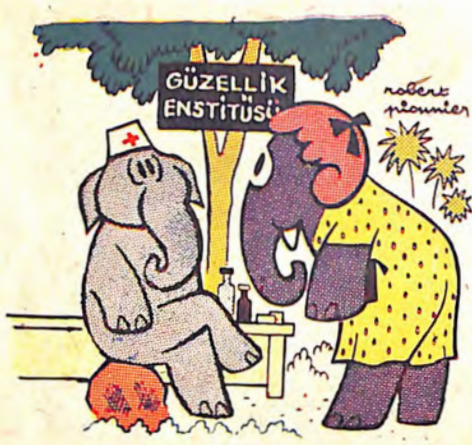
işte Benim Dünyam!

Orhan Seyfi Orhon

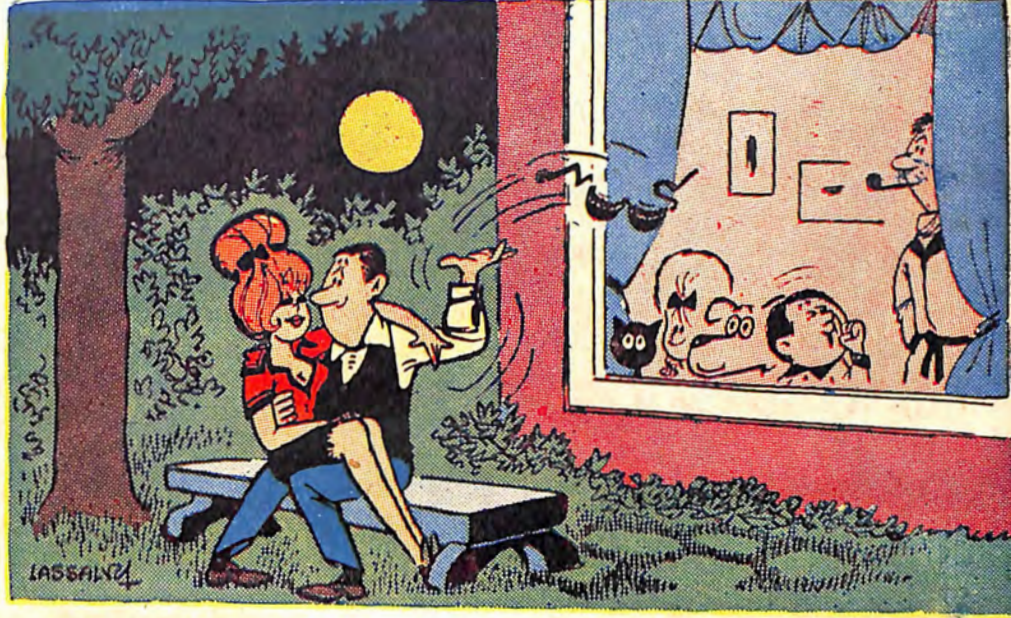
Pek Yakında çıkıyor.

AK. 37

Akkaba

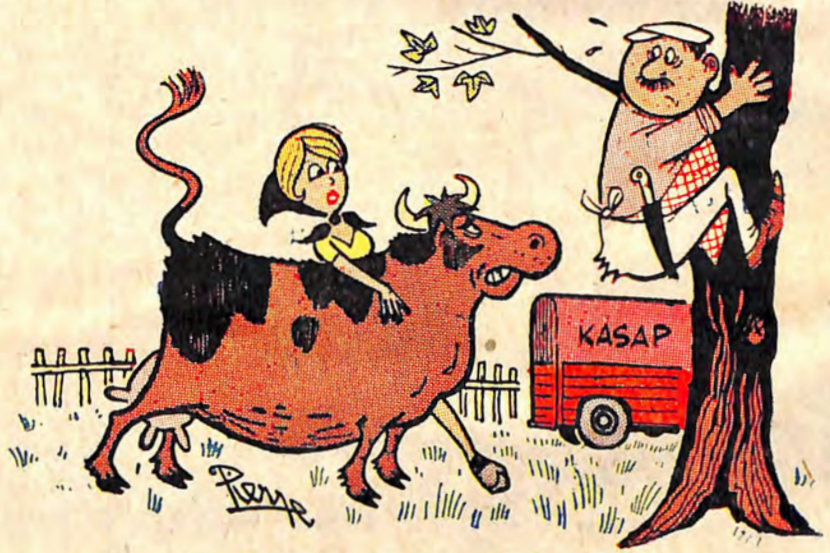
-BRİGİTTE BARDOT'NUNKİ Gİ-
Bİ BİR BURUN İSTİYORUM...

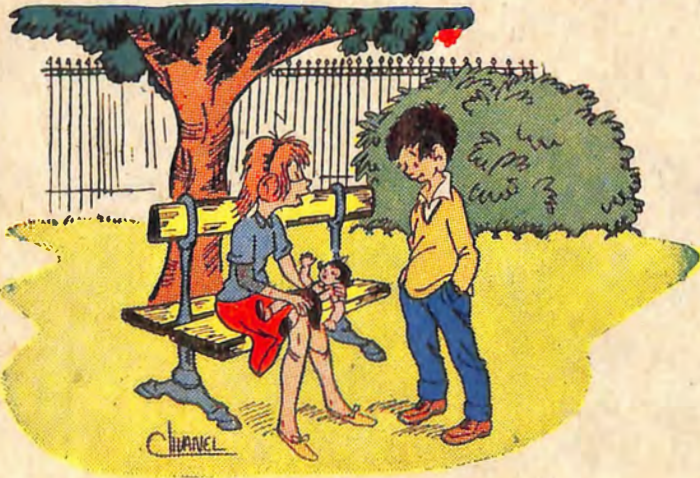
BABA - HADİ SİZ ÇEKİLİN BAKAYIM, İŞ CİDDİLEŞİYOR!

-ŞU APTALLARA BAK, BİR KADIN GÖR-
DÜLER Mİ KENDİLERİNİ KAYBEDİYORLAR!

-KORKMA CANIM KORKMA, SENİ
ONA VERECEK DEĞİLİM!

-BEBEĞİNİN ADI NE ?
-MARİLYN MONROE... AMA BE-
NİMKİ ÇOK AŞIRBAŞLIDIR!

-GEÇ KALDIN, AYAKTA SEYREDECEKSİN!